ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ (πρώτο τμήμα)

της 7ης Μαΐου 2013 *

«Υπαλληλική υπόθεση — Υπάλληλοι — Σύνταξη αναπηρίας — Άρθρο 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ — Μη αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας»

Στην υπόθεση F-86/11,

με αντικείμενο προσφυγή-αγωγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, το οποίο έχει εφαρμογή στη Συνθήκη ΕΚΑΕ βάσει του άρθρου 106α της Συνθήκης αυτής,

Robert McCoy, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον L. Levi, δικηγόρο,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενης από τον J. C. Cañoto Argüelles, επικουρούμενο από τον B. Wägenbaur, δικηγόρο,

καθής-εναγομένης,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kreppel, πρόεδρο, E. Perillo (εισηγητή) και R. Barents, δικαστές,

γραμματέας: J. Tomac, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Οκτωβρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης [στο εξής: Δικαστήριο ΔΔ] την 30ή Σεπτεμβρίου 2010 ο R. McCoy άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή), με την οποία ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση του Προεδρείου της Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 10ης Σεπτεμβρίου 2010, καθόσον με αυτήν το Προεδρείο της Επιτροπής των Περιφερειών αρνήθηκε να αναγνωρίσει την επαγγελματική αιτία της ασθενείας στην οποία οφείλεται η αναπηρία του κατά την έννοια του άρθρου 78, πέμπτο εδάφιο, του

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), καθώς και να υποχρεωθεί η Επιτροπή των Περιφερειών να του καταβάλει το ποσό των 10 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που εκτιμά ότι υπέστη και να του αποδώσει το σύνολο των συναφών με τη διαδικασία αναπηρίας δαπανών.

Νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 53 του ΚΥΚ ορίζει:

«Ο υπάλληλος, για τον οποίο η επιτροπή αναπηρίας κρίνει ότι πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 78, συνταξιοδοτείται αυτοδικαίως την τελευταία ημέρα του μήνα κατά τον οποίο διαπιστώνεται με απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής η οριστική ανικανότητα του υπαλλήλου να ασκεί τα καθήκοντά του.»

3 Το άρθρο 59, παράγραφος 4, του ΚΥΚ ορίζει:

«Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δύναται να προσφύγει στην επιτροπή αναπηρίας για την περίπτωση υπαλλήλου του οποίου το σύνολο αναρρωτικών αδειών υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες κατά τη διάρκεια περιόδου τριών ετών.»

4 Το άρθρο 73 του ΚΥΚ ορίζει:

«1. Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται βάσει ρυθμίσεως που θεσπίζεται με κοινή συμφωνία των οργάνων [της Ευρωπαϊκής Ένωσης], κατόπιν γνώμης της επιτροπής [Κ]ανονισμού [Υ]πηρεσιακής [Κ]αταστάσεως, ο υπάλληλος καλύπτεται από την ημέρα αναλήψεως της υπηρεσίας κατά των κινδύνων επαγγελματικών ασθενειών και των κινδύνων ατυχημάτων. [...]

2. Οι παροχές που εξασφαλίζονται είναι οι ακόλουθες:

[...]

β) [σ]ε περίπτωση ολικής μονίμου αναπηρίας:

[κ]αταβολή στον ενδιαφερόμενο κεφαλαίου ίσου προς το οκταπλάσιο του ετησίου βασικού μισθού, υπολογιζομένου βάσει των μηνιαίων μισθών που είχαν χορηγηθεί κατά τους δώδεκα μήνες πριν από το ατύχημα,

γ) [σ]ε περίπτωση μερικής μονίμου αναπηρίας:

[κ]αταβολή στον ενδιαφερόμενο μέρους της αποζημιώσεως που προβλέπεται στην ανωτέρω περίπτωση [β'], υπολογιζομένης σύμφωνα με τον πίνακα που ορίζεται στη ρύθμιση, η οποία προβλέπεται στ[η]ν ανωτέρω παράγραφο 1.

Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται από αυτή τη ρύθμιση, οι πληρωμές που προβλέπονται ανωτέρω δύνανται να αντικατασταθούν με ισόβι[α] πρόσοδο.

Οι παροχές που απαριθμούνται ανωτέρω δύνανται να σωρευθούν με αυτές που προβλέπονται στο κατωτέρω κεφάλαιο 3.

3. Επιπλέον καλύπτονται, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στη ρύθμιση που προβλέπεται στην ανωτέρω παράγραφο 1, τα ιατρικά, φαρμακευτικά, νοσοκομειακά, χειρουργικά έξοδα, ως και έξοδα για τεχνητά μέλη, ακτινογραφίες, μαλάξεις, έξοδα ορθοπεδικής, νοσηλεία, έξοδα μεταφοράς, ως και όλα τα παρόμοια έξοδα που απαιτούνται λόγω του ατυχήματος ή της επαγγελματικής ασθενείας.

Εντούτοις, η επιστροφή αυτή εξόδων δεν πραγματοποιείται παρά μόνο κατόπιν εξαντλήσεως και συμπληρωματικά προς εκείνα, τα οποία εισπράττει ο υπάλληλος κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 72.»

5 Το άρθρο 78 του ΚΥΚ ορίζει:

«Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στα άρθρα 13 έως 16 του [π]αραρτήματος VIII, ο υπάλληλος δικαιούται επιδόματος αναπηρίας, αν υποστεί μόνιμη αναπηρία, θεωρούμενη ως ολική και η οποία τον θέτει σε αδυναμία εκτελέσεως των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε θέση της ομάδας καθηκόντων του.

[...]

Το επίδομα αναπηρίας ισούται με το 70 % του τελευταίου βασικού μισθού του υπαλλήλου. Πάντως, το επίδομα αυτό δεν δύναται να είναι κατώτερο του ελαχίστου ορίου διαβίωσης.

Το επίδομα αναπηρίας υπόκειται σε εισφορές υπέρ του συνταξιοδοτικού καθεστώτος, οι οποίες υπολογίζονται βάσει του εν λόγω επιδόματος.

Εφόσον η αναπηρία προέρχεται από ατύχημα που έχει επέλθει κατά την άσκηση ή επ' ευκαιρία της ασκήσεως των καθηκόντων του υπαλλήλου, από επαγγελματική ασθένεια ή από πράξη αυτοθυσίας που έχει συντελεσθεί προς δημόσιο όφελος ή από το γεγονός ότι ο υπάλληλος εξέθεσε τη ζωή του σε κίνδυνο προκειμένου να διασώσει ανθρώπινη ζωή, το επίδομα αναπηρίας δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το 120 % του ελάχιστου ορίου διαβίωσης. Επιπλέον, στις περιπτώσεις αυτές, η εισφορά στο σύστημα συνταξιοδοτήσεως βαρύνει εξ ολοκλήρου τον προϋπολογισμό του οργάνου ή του οργανισμού που αναφέρονται στο άρθρο 1β [του ΚΥΚ].»

6 Το άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ ορίζει:

«Η επιτροπή αναπηρίας συγκροτείται από τρεις ιατρούς που ορίζονται:

— ο πρώτος από το όργανο στο οποίο υπάγεται ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος,

— ο δεύτερος από τον ενδιαφερόμενο,

— ο τρίτος με κοινή συμφωνία των δύο ιατρών που έχουν ορισθεί κατ' αυτό τον τρόπο.

Σε περίπτωση [σχετικής παραλείψεως εκ μέρους] του ενδιαφερομένου υπαλλήλου ορίζεται αυτεπαγγέλτως ιατρός από τον [Π]ρόεδρο του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης].

Ελλείψει συμφωνίας για τον διορισμό του τρίτου ιατρού μέσα σε προθεσμία δύο μηνών από την ημέρα διορισμού του δεύτερου ιατρού, ο τρίτος ιατρός διορίζεται αυτεπάγγελτα από τον [Π]ρόεδρο του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] μετά από πρωτοβουλία ενός από τα ενδιαφερόμενα μέλη.»

7 Το άρθρο 8 του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ ορίζει:

«Τα έξοδα των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας βαρύνουν το όργανο, στο οποίο ανήκει ο ενδιαφερόμενος.

Στην περίπτωση που ο ιατρός που έχει ορισθεί από τον ενδιαφερόμενο διαμένει εκτός του τόπου που υπηρετεί ο τελευταίος, ο ενδιαφερόμενος βαρύνεται με τη συμπληρωματική αμοιβή που συνεπάγεται ο ορισμός αυτός, εκτός από τα έξοδα μεταφοράς πρώτης θέσεως που επιστρέφονται από το όργανο.»

8 Το άρθρο 9 του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ ορίζει:

«Ο υπάλληλος δύναται να υποβάλλει στην επιτροπή αναπηρίας κάθε έκθεση ή πιστοποιητικό του θεράποντα ιατρού του ή των ιατρών που έχει θεωρήσει καλό να συμβουλευθεί.

Τα συμπεράσματα της επιτροπής διαβιβάζονται στην αρμόδια για διορισμούς αρχή και στον ενδιαφερόμενο.

Οι εργασίες της επιτροπής είναι μυστικές.»

9 Το άρθρο 3, με τίτλο «Επαγγελματικές ασθένειες», της κοινής ρυθμίσεως σχετικά με την ασφάλιση κατά των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας, για την οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 73, παράγραφος 1, του ΚΥΚ (στο εξής: ρύθμιση περί ασφαλιστικής καλύψεως), ορίζει:

«1. Ως επαγγελματικές ασθένειες θεωρούνται οι ασθένειες που περιλαμβάνονται στον “ευρωπαϊκό πίνακα των επαγγελματικών ασθενειών”, που προσαρτάται στη σύσταση [2003/670/ΕΚ] της [Ευρωπαϊκής] Επιτροπής της 19ης Σεπτεμβρίου 2003 [(ΕΕ L 238, σ. 28)] και στις τυχόν συμπληρωματικές της πράξεις, εφόσον ο ασφαλισμένος, κατά την επαγγελματική του δραστηριότητα [στην Ευρωπαϊκή Ένωση], διέτρεξε τον κίνδυνο να προσβληθεί από τις εν λόγω ασθένειες.

2. Ως επαγγελματική ασθένεια θεωρείται επίσης κάθε ασθένεια ή επιδείνωση προϋπάρχουσας ασθένειας που δεν περιλαμβάνεται στον πίνακα ο οποίος μνημονεύεται στην παράγραφο 1, όταν αποδεικνύεται επαρκώς ότι έχει προκληθεί από την άσκηση ή επ’ ευκαιρία της άσκησης καθηκόντων στην υπηρεσία [της Ευρωπαϊκής Ένωσης].»

10 Το άρθρο 16 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως, το οποίο επιγράφεται «Δήλωση επαγγελματικής ασθένειας», ορίζει:

«1. Ο ασφαλισμένος που ζητά την εφαρμογή της [ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως] για λόγους επαγγελματικής ασθένειας οφείλει να υποβάλει δήλωση στη διοίκηση του οργάνου στο οποίο υπάγεται εντός εύλογης προθεσμίας από την εκδήλωση της ασθένειας ή από την ημερομηνία της πρώτης ιατρικής της διαπίστωσης. […]

Στη δήλωση πρέπει να προσδιορίζεται η φύση της πάθησης και να επισυνάπτονται ιατρικές βεβαιώσεις και κάθε άλλο δικαιολογητικό.

Εάν πρόκειται για αναγνωρισμένη επαγγελματική ασθένεια, οι παροχές που προβλέπονται στο άρθρο 73, παράγραφος 2, του [ΚΥΚ] υπολογίζονται με βάση τις μηνιαίες αποδοχές που έχουν καταβληθεί κατά το δωδεκάμηνο που προηγείται της ημερομηνίας της πρώτης διάγνωσης της ασθένειας ή, ελλείψει αυτής, της ημερομηνίας της πρώτης ανικανότητας προς εργασία συνεπεία της ασθένειας ή, ελλείψει και αυτής, της ημερομηνίας υποβολής της δήλωσης.

Για τους ασφαλισμένους που δεν βρίσκονται πλέον σε ενεργό υπηρεσία στα όργανα των [Κ]οινοτήτων, οι αποζημιώσεις υπολογίζονται βάσει των μηνιαίων αποδοχών κατά το τελευταίο έτος της ενεργού υπηρεσίας. Οι εν λόγω μηνιαίες αποδοχές προσαρμόζονται βάσει της ημερομηνίας που λαμβάνεται υπόψη στο τρίτο εδάφιο.

2. Η διοίκηση διενεργεί έρευνα προκειμένου να συγκεντρώσει όλα τα στοιχεία που θα της επιτρέψουν να εξακριβώσει τη φύση της πάθησης, την επαγγελματική της αιτιολογία και τις περιστάσεις υπό τις οποίες προέκυψε.

[…]

Με βάση την έκθεση για τα πορίσματα της έρευνας, ο ιατρός ή οι ιατροί που έχουν ορίσει τα όργανα διατυπώνουν τα συμπεράσματα που προβλέπονται στο άρθρο 18.»

11 Το άρθρο 18 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως ορίζει:

«Οι αποφάσεις σχετικά με την αναγνώριση του κατά πόσον ένα γεγονός οφείλεται σε ατύχημα, αποδιδόμενο στους κινδύνους που απορρέουν είτε από την εργασία είτε από τον ιδιωτικό βίο, καθώς και οι σχετικές με αυτές αποφάσεις όσον αφορά την αναγνώριση της επαγγελματικής προέλευσης της ασθενείας και τον καθορισμό του ποσοστού μόνιμης αναπηρίας λαμβάνονται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 20, ως εξής:

— με βάση τα συμπεράσματα του ιατρού ή των ιατρ[ών] που έχουν ορίσει τα όργανα

και

— με αίτηση του ασφαλισμένου, μετά από γνωμάτευση της ιατρικής επιτροπής που προβλέπεται στο άρθρο 22.»

12 Η παράγραφος 3 του άρθρου 22 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως, το οποίο αφορά την ιατρική επιτροπή, ορίζει:

«Η ιατρική επιτροπή εξετάζει συλλογικά το σύνολο των εγγράφων τα οποία είναι διαθέσιμα και τα οποία ενδέχεται να της χρησιμεύσουν για την εξαγωγή των συμπερασμάτων της. Όλες οι αποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφία. [...] Ο τρίτος ιατρός εκτελεί καθήκοντα γραμματέα και συντάσσει την έκθεση. Η ιατρική επιτροπή δύναται να ζητήσει τη διενέργεια συμπληρωματικών εξετάσεων, καθώς επίσης και να διαβουλευθεί με εμπειρογνώμονες προκειμένου να συμπληρώσει τον φάκελο ή να καταγράψει απόψεις χρήσιμες για την εκπλήρωση της αποστολής της.

Η ιατρική επιτροπή δύναται να εκδίδει ιατρικές γνωματεύσεις μόνο για τα πραγματικά δεδομένα τα οποία έχει κληθεί να διερευνήσει ή τα οποία της καθίστανται γνωστά.

Σε περίπτωση που η ιατρική επιτροπή, η αποστολή της οποίας περιορίζεται στις αμιγώς ιατρικές παραμέτρους της εκάστοτε υπόθεσης, θεωρεί ότι η υπόθεση αφορά αμφισβήτηση νομικής φύσεως, κηρύσσει εαυτήν αναρμόδια.

Κατά τη λήξη των εργασιών της, η ιατρική επιτροπή διατυπώνει τα συμπεράσματά της σε έκθεση που απευθύνει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

Βάσει της έκθεσης αυτής, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή κοινοποιεί την απόφασή της στον ασφαλισμένο ή στους εξ αυτού έλκοντες δικαιώματα, επισυνάπτοντας τα συμπεράσματα της ιατρικής επιτροπής. Ο ασφαλισμένος ή οι εξ αυτού έλκοντες δικαιώματα δύνανται να ζητήσουν να σταλεί η πλήρης έκθεση της επιτροπής στον ιατρό της επιλογής τους ή να διαβιβαστεί στους ιδίους.»

13 Το άρθρο 25 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αυτοτέλεια σε σχέση με το άρθρο 73», ορίζει:

«Η αναγνώριση ολικής ή μερικής μόνιμης αναπηρίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 73 του [Κ]ανονισμού [Υ]πηρεσιακής [Κ]ατάστασης και της παρούσας ρύθμισης δεν προδικάζει [επ' ουδενί] την εφαρμογή του άρθρου 78 του [Κ]ανονισμού [Υ]πηρεσιακής [Κ]ατάστασης και αντιστρόφως.»

Ιστορικό της διαφοράς

14 Ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων) εργάσθηκε στην Επιτροπή των Περιφερειών, αρχικώς, από 1ης Ιανουαρίου 2000 έως 31 Δεκεμβρίου 2002, ως δημοσιονομικός ελεγκτής και, εν συνεχεία, από 1ης Ιανουαρίου 2003, ως εσωτερικός ελεγκτής.

15 Στο πλαίσιο των καθηκόντων του ο προσφεύγων εντόπισε ατασθαλίες στη δημοσιονομική διαχείριση της Επιτροπής των Περιφερειών. Ο προσφεύγων ενημέρωσε συναφώς, σε πρώτο χρόνο, τη διοίκηση και τον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών και, σε δεύτερο χρόνο, την επιτροπή ελέγχου του προϋπολογισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: CONT), ενώπιον της οποίας παρουσιάσθηκε τη 19η Μαρτίου 2003.

16 Ειδοποιηθείσα από μέλος του Κοινοβουλίου και από μέλος της CONT, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) προέβη σε διερεύνηση των καταγγελθεισών από τον προσφεύγοντα ατασθαλιών και την 8η Οκτωβρίου 2003 εξέδωσε έκθεση έρευνας (στο εξής: έκθεση της OLAF). Στο πλαίσιο της έρευνάς της η OLAF προέβη σε ακρόαση του προσφεύγοντος.

17 Με την έκθεση της OLAF διαπιστώθηκαν διάφορες ατασθαλίες στη δημοσιονομική διαχείριση της Επιτροπής των Περιφερειών και συνεστήθη, μεταξύ άλλων, η διερεύνηση του ενδεχομένου διενέργειας πειθαρχικής έρευνας εις βάρος ορισμένων μελών του προσωπικού και, συγκεκριμένα, του Χ. και της Υ. Η OLAF επισήμανε επίσης ότι ο Χ. είχε προειδοποιήσει τον προσφεύγοντα ότι, εάν αυτός εξακολουθούσε να ενεργεί ως δημοσιονομικός ελεγκτής της Επιτροπής των Περιφερειών, θα ζητούσε την έναρξη διοικητικής έρευνας για το πρόσωπό του, καθώς και ότι ο προσφεύγων είχε εισπράξει κλιμακούμενη εχθρότητα εκ μέρους των προϊσταμένων του.

18 Με τα συμπεράσματα της εκθέσεώς της η OLAF υπογραμμίζει ότι, εν γένει, η Επιτροπή των Περιφερειών είχε αποπειραθεί «να αποθαρρύνει ή να αποσταθεροποιήσει» τον προσφεύγοντα κατά την άσκηση των καθηκόντων του δημοσιονομικού ελεγκτή και, εν συνεχεία, του εσωτερικού ελεγκτή και ότι αυτή φαινόταν να αγνοεί το άρθρο 2, παράγραφος 3, της αποφάσεως 294/99 του Προεδρείου της Επιτροπής των Περιφερειών, της 17ης Νοεμβρίου 1999, σχετικά με τους όρους και τις λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της καταπολέμησης της απάτης, της δωροδοκίας και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας επιζήμιας για τα συμφέροντα των Κοινοτήτων, κατά το οποίο «[ο]ι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Γενικής Γραμματείας δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να υφίστανται άδικη ή διακριτική εις βάρος τους μεταχείριση εξαιτίας γνωστοποίησης όπως αναφέρεται στο πρώτο και το δεύτερο εδάφιο».

19 Την 6η Νοεμβρίου 2003 ο προσφεύγων απηύθυνε στο Προεδρείο της Επιτροπής των Περιφερειών, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), αίτηση αρωγής δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, διευκρινίζοντας μεταξύ άλλων ότι, λόγω της ασκήσεως των ελεγκτικών καθηκόντων με τα οποία ήταν επιφορτισμένος, δεχόταν ηθική παρενόχληση, πιέσεις, απόπειρες εκφοβισμού και απειλές κινήσεως πειθαρχικών διαδικασιών εκ μέρους των ανωτέρων του. Με την εν λόγω αίτηση ο προσφεύγων ζητούσε τη λήψη «κατάλληλων μέτρων [για τον ταχύ τερματισμό] των προσβολών» των οποίων εκτιμούσε ότι υπήρξε θύμα, καθώς και την έναρξη διοικητικής έρευνας και την αποκατάσταση της ζημίας που εκτιμούσε ότι είχε υποστεί.

20 Την 22α Δεκεμβρίου 2003 η CONT παρουσίασε την έκθεσή της επί της απαλλαγής σχετικά με την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2001, το τμήμα VII της οποίας αφορά ακριβώς την Επιτροπή των Περιφερειών (στο εξής: έκθεση της CONT). Βασιζόμενη, μεταξύ άλλων, στην έκθεση της OLAF, η CONT όχι μόνον «κατήγγειλε την επίσημη παρακώλυση [την οποία] […] ο δημοσιονομικός ελεγκτής/εσωτερικός ελεγκτής και οι υφιστάμενοί του είχαν δεχθεί εκ μέρους της διοικήσεως της Επιτροπής των Περιφερειών κατά την άσκηση των καθηκόντων τους», αλλά διευκρίνισε ότι «προσδοκ[ούσε] ότι τα μεταρρυθμιστικά μέτρα [των οποίων

τη λήψη μελετούσε η Επιτροπή των Περιφερειών] θα [καθιστούσαν] δυνατή την καταγγελία των περιπτώσεων απάτης και των ατασθαλιών άνευ του κινδύνου ατομικής ή θεσμικής ηθικής παρενοχλήσεως όπως συνέβη στο παρελθόν».

21 Δεδομένων των εκθέσεων της OLAF και της CONT, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που του απένεμαν τα άρθρα 275 ΕΚ και 276 ΕΚ για χορήγηση απαλλαγής ως προς την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ένωσης, εξέδωσε, την 29η Ιανουαρίου 2004, ψήφισμα «που περιέχει τις παρατηρήσεις που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της απόφασης σχετικά με την απαλλαγή όσον αφορά την εκτέλεση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το οικονομικό έτος 2001 — Τμήμα VII — Επιτροπή των Περιφερειών» (στο εξής: ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής). Ειδικότερα, με τα σημεία 14, 22 και 24 του εν λόγω ψηφίσματος, το Κοινοβούλιο «[κατήγγειλε], χωρίς να προδικάζει το αποτέλεσμα της διαδικασίας που κινήθηκε από τον εσωτερικό ελεγκτή δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, την επίσημη πρακτική παρακωλύσεως εις βάρος [του εν λόγω ελεγκτή] και του προσωπικού του», καθώς και την «ατομική και ηθική παρενόχληση» που ο προσφεύγων είχε δεχθεί και «[αξίωσε] να ζητήσει η Επιτροπή των Περιφερειών επισήμως συγγνώμη από τον εσωτερικό ελεγκτή».

22 Με έγγραφα της 17ης Φεβρουαρίου και της 9ης Μαρτίου 2004 το Προεδρείο της Επιτροπής των Περιφερειών απέρριψε την αίτηση αρωγής του προσφεύγοντος με την αιτιολογία ότι τα παρασχεθέντα από αυτόν έγγραφα δεν απεδείκνυαν το υποστατό των προβαλλόμενων πράξεων ηθικής παρενοχλήσεως ή εκφοβισμού. Ο προσφεύγων δεν υπέβαλε ένσταση κατά της εν λόγω απορριπτικής αποφάσεως.

23 Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 2004 ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής των Περιφερειών ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι το Προεδρείο της Επιτροπής των Περιφερειών είχε αποφασίσει «να μην κινήσει πειθαρχική διαδικασία [εις βάρος του]».

24 Ο προσφεύγων, ο οποίος έπασχε από άγχος και κατάθλιψη και παρουσίαζε συμπτώματα διαταραχής μετατραυματικού άγχους, ετέθη σε άδεια ασθενείας από της 28ης Απριλίου 2004. Η άδεια ασθενείας του προσφεύγοντος παρετάθη έως την 31η Δεκεμβρίου 2006 και συνεχίσθηκε από της 22ας Φεβρουαρίου 2007 έως την 30ή Ιουνίου 2007, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων συνταξιοδοτήθηκε αυτοδικαίως λόγω αναπηρίας.

25 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ενόσω τελούσε σε άδεια ασθενείας και, συγκεκριμένα, την 31η Αυγούστου 2005, μετέβη στην Επιτροπή των Περιφερειών προκειμένου να παραλάβει προσωπικά του είδη, ότι λιποθύμησε λόγω της άσχημης υποδοχής που του επεφύλαξαν εκεί και ότι μεταφέρθηκε στο ιατρείο.

26 Έχοντας διαπιστώσει ότι ο προσφεύγων είχε λάβει, κατά τα τρία τελευταία έτη, αναρρωτικές άδειες των οποίων η διάρκεια υπερέβαινε τους δώδεκα μήνες, την 22α Φεβρουαρίου 2006 ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής των Περιφερειών αποφάσισε να κινήσει, δυνάμει του άρθρου 59, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, διαδικασία για την υπαγωγή του προσφεύγοντος σε καθεστώς αναπηρίας και ζήτησε από αυτόν να ορίσει ιατρό ενόψει της συγκροτήσεως της επιτροπής αναπηρίας.

27 Η επιτροπή αναπηρίας απαρτιζόταν αρχικώς από τον ιατρό Τ., ορισθέντα από την Επιτροπή των Περιφερειών, από τον ιατρό Ra., ορισθέντα από τον προσφεύγοντα, και από τον ιατρό Gr., ορισθέντα με κοινή συμφωνία των δύο πρώτων ιατρών. Τον Ιανουάριο του 2007 ο προσφεύγων ανακάλεσε την εντολή που είχε δώσει στον ιατρό Ra. Λαμβανομένης υπόψη της παραλείψεως του προσφεύγοντος να ορίσει νέο ιατρό, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης διόρισε αυτεπαγγέλτως ως εκπρόσωπο του προσφεύγοντος στην επιτροπή αναπηρίας τον ιατρό Go. Εν συνεχεία, ο ιατρός Gr. παραιτήθηκε των καθηκόντων του μέλους της επιτροπής αναπηρίας και αντικαταστάθηκε από τον ιατρό Ο., ιατρό ορισθέντα με κοινή συμφωνία του ιατρού Τ. και του ιατρού Go.

28 Ο προσφεύγων επέστρεψε στην εργασία του την 1η Ιανουαρίου 2007. Όπως δηλώνει, μετά την επιστροφή του, του ανατέθηκαν νέα καθήκοντα, ήτοι αυτά του συμβούλου του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών. Ο προσφεύγων επισημαίνει ότι το νέο του γραφείο ήταν απομονωμένο, τα καθήκοντά του ακαθόριστα και ότι συνετάχθη για τον ίδιο έκθεση βαθμολογίας περιέχουσα αρνητικές κρίσεις, η οποία κάλυπτε το διάστημα κατά το οποίο αυτός τελούσε σε αναρρωτική άδεια. Ο προσφεύγων εργάσθηκε έως την 21η Φεβρουαρίου 2007, ήτοι περί τις έξι εβδομάδες, οπότε και έλαβε εκ νέου αναρρωτική άδεια.

29 Την 27η Φεβρουαρίου 2007 ο προσφεύγων απηύθυνε στον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών αίτηση, βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ και του άρθρου 16 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως, για την αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας του. Ο προσφεύγων επισήμανε επίσης στον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών ότι, δεδομένου ότι είχε ήδη συσταθεί επιτροπή αναπηρίας για να αποφανθεί επί της ανικανότητάς του προς εργασία κατά την έννοια του άρθρου 78 του ΚΥΚ, ο ίδιος είχε ζητήσει από την εν λόγω επιτροπή να μελετήσει το ενδεχόμενο να προβεί σε εξέταση όχι μόνον της ανικανότητας του, αλλά ομοίως της σχέσεως που ενδεχομένως υφίστατο μεταξύ της εν λόγω ανικανότητας και της επαγγελματικής του δραστηριότητας.

30 Με έγγραφο της 10ης Απριλίου 2007 ο Γενικός Γραμματέας της Επιτροπής των Περιφερειών ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η υποβληθείσα βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ αίτησή του είχε διαβιβασθεί στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή ως ΑΔΑ ad hoc για την εφαρμογή του άρθρου 73 του ΚΥΚ και ότι η αίτηση με την οποία αυτός ζητούσε να αποφανθεί η ήδη συγκροτηθείσα επιτροπή αναπηρίας ομοίως επί της επαγγελματικής αιτίας της ενδεχόμενης αναπηρίας του είχε διαβιβασθεί προσηκόντως στην εν λόγω επιτροπή.

31 Κατόπιν της συνεδριάσεώς της την 23η Μαΐου 2007 και αφού εξέτασε τον προσφεύγοντα δύο φορές, η επιτροπή αναπηρίας απεφάνθη ότι η κατάσταση του προσφεύγοντος συνιστούσε μόνιμη αναπηρία η οποία εκρίνετο ολική και η οποία τον περιήγε σε αδυναμία εκτελέσεως των καθηκόντων του (στο εξής: πόρισμα της 23ης Μαΐου 2007 περί της υπάρξεως αναπηρίας). Προκειμένου, αντιθέτως, για την αιτία της αναπηρίας, η επιτροπή αναπηρίας δήλωσε ότι δεν διέθετε στοιχεία επαρκή για να αποφανθεί επί της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας και ότι θα ανέμενε να της παράσχει η διοίκηση τα «αυθεντικά στοιχεία» τα οποία θα της παρείχαν τη δυνατότητα να αποφανθεί συναφώς.

32 Από το πρακτικό της συνεδριάσεως της επιτροπής αναπηρίας της 23ης Μαΐου 2007 (στο εξής: πρακτικό της 23ης Μαΐου 2007) προκύπτει ότι, ενώ το πόρισμα της 23ης Μαΐου 2007 περί της υπάρξεως αναπηρίας είχε εκδοθεί ομοφώνως, οι ιατροί διαφωνούσαν επί της διαγνώσεως, καθώς, ο ορισθείς από την Επιτροπή των Περιφερειών ιατρός Τ. και ο τρίτος ιατρός, ο ιατρός Ο., εκτιμούσαν ότι ο προσφεύγων έπασχε από παρανοϊκές διαταραχές, ενώ ο ιατρός που είχε διορισθεί αυτεπαγγέλτως για να εκπροσωπήσει τον προσφεύγοντα, ο ιατρός Go., βασιζόμενος στις εκθέσεις του νοσοκομειακού ιατρού V.A. και στις εκθέσεις του ιατρού Ra., καθώς και στη ψυχοδιαγνωστική δοκιμασία που είχε πραγματοποιηθεί από τον καθηγητή D.M., διαφωνούσε με τη διάγνωση αυτή.

33 Με το πρακτικό της 23ης Μαΐου 2007 διευκρινίζεται, εξάλλου, ότι η επιτροπή αναπηρίας προτίθετο να αποφανθεί επί της αιτίας της αναπηρίας «αφότου θα ελάμβανε απαντήσεις στα ερωτήματα που είχε απευθύνει [έκαστο των μελών της] στη [δ]ιοίκηση» και ότι η επιτροπή αναπηρίας «[ζητούσε] επίσης κοινοποίηση της έρευνας της [υ]πηρεσίας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής την οποία είχε ζητήσει ο Γενικός Γραμματέας της [Επιτροπής των Περιφερειών], κατ' αίτηση [του προσφεύγοντος]». Εν ολίγοις, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως επιβεβαιώθηκε και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η επιτροπή αναπηρίας ανέμενε την περάτωση και τα αποτελέσματα της κινηθείσας βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ διαδικασίας προκειμένου εν συνεχεία να αποφανθεί, στο πλαίσιο του άρθρου 78 του ΚΥΚ, επί της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος.

34 Με απόφαση της 11ης Ιουνίου 2007 το Προεδρείο της Επιτροπής των Περιφερειών προέβη σε αυτεπάγγελτη συνταξιοδότηση του προσφεύγοντος λόγω αναπηρίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 53 του ΚΥΚ, από της 30ής Ιουνίου 2007.

35 Τον Ιανουάριο του 2008, στο πλαίσιο της κινηθείσας βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ διαδικασίας, το Γραφείο διαχείρισης και εκκαθάρισης των ατομικών δικαιωμάτων της Επιτροπής (PMO) έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος διοικητικής έρευνας, καθώς «τα έγγραφα του φακέλου περιείχαν διοικητικά στοιχεία επαρκή ώστε να παράσχουν στον ιατρό [του PMO] τη δυνατότητα να προβεί στον σχετικό έλεγχο».

36 Με απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2009 το PMO αναγνώρισε την επαγγελματική αιτία της ασθενείας του προσφεύγοντος κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ, τούτο δε βάσει των ιατρικών εκθέσεων που είχαν συνταχθεί ή ζητηθεί από τον ιατρό του PMO, τον J., ήτοι μιας εκθέσεως της 8ης Μαΐου 2008 και πορίσματος της 20ής Νοεμβρίου 2008 του εν λόγω ιατρού, καθώς και βάσει εκθέσεως του ιατρού Ra. της 18ης Σεπτεμβρίου 2008. Η έκθεση του ιατρού του PMO της 8ης Μαΐου 2008 ελάμβανε υπόψη άλλες έξι ιατρικές εκθέσεις που είχαν συνταχθεί από τον ιατρό V.A. και από άλλους νοσοκομειακούς ιατρούς και είχαν προσκομισθεί από τον προσφεύγοντα, καθώς και διάφορα μη ιατρικής φύσεως έγγραφα, όπως το ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής. Η έκθεση του ιατρού Ra. της 18ης Σεπτεμβρίου 2008 ελάμβανε επίσης υπόψη μια ψυχολογική αξιολόγηση πραγματοποιηθείσα την 3η Σεπτεμβρίου 2008 από τον καθηγητή D.M.

37 Με την έκθεσή του της 8ης Μαΐου 2008 ο ιατρός του PMO δέχεται, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία του φακέλου, ότι η OLAF διαπίστωσε, αφενός, την ύπαρξη ατασθαλιών εντός της Επιτροπής των Περιφερειών και απόπειρας περιθωριοποιήσεως του προσφεύγοντος, με αποτέλεσμα αυτός να εμποδίζεται στην προσήκουσα εκτέλεση των καθηκόντων του δημοσιονομικού ελεγκτή και, αφετέρου, την ύπαρξη σοβαρών διαπροσωπικών διενέξεων μεταξύ του προσφεύγοντος και των προϊσταμένων του. Εν κατακλείδι, κατά τον ιατρό του PMO, υπό την επιφύλαξη της ψυχιατρικής γνωματεύσεως που είχε ζητηθεί από τον ιατρό Ra., επεβάλλετο η διαπίστωση, μεταξύ άλλων, ότι «ο προσφεύγων είχε εμφανίσει σταδιακώς σύνδρομο [...] συνδεόμενο με τις επιλήψιμες επαγγελματικές ενέργειες ορισμένων υπαλλήλων της Επιτροπής των Περιφερειών».

38 Με το πόρισμα της 20ής Νοεμβρίου 2008 ο ιατρός του PMO αποφαίνεται ότι ο προσφεύγων «δεν είναι πλέον σε θέση να ασκήσει οιαδήποτε επαγγελματική δραστηριότητα στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τούτο δε κατά μείζονα λόγο διότι η ψυχική κατάστασή του, όπως αυτή αποτυπώνεται στην κλινική εικόνα του, συνδέεται με την ηθική παρενόχληση που βίωσε στον χώρο εργασίας και με την επαγγελματική εξουθένωση ([«]burn-out[»]) στην οποία αυτή τον οδήγησε» και ότι «οι ψυχοσυναισθηματικές διαταραχές [που αυτός παρουσιάζει] τελούν σε άμεση και βέβαιη αιτιώδη σχέση με την επαγγελματική δραστηριότητά του».

39 Την 8η Δεκεμβρίου 2008 το PMO ενημέρωσε την επιτροπή αναπηρίας για την απόφασή του να αναγνωρίσει την επαγγελματική αιτία της ασθενείας του προσφεύγοντος κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η έκθεση και το πόρισμα του ιατρού του PMO, αντιστοίχως της 8ης Μαΐου και της 20ής Νοεμβρίου 2008, καθώς και η έκθεση του ιατρού Ra., της 18ης Σεπτεμβρίου 2008, διαβιβάσθηκαν ομοίως στην επιτροπή αναπηρίας.

40 Με έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2009 ο ιατρός Go., μέλος της επιτροπής αναπηρίας διορισθέν αυτεπαγγέλτως για λογαριασμό του προσφεύγοντος, ζήτησε από τον ιατρό T., ιατρό ορισθέντα από την Επιτροπή των Περιφερειών, την εκ νέου ανάληψη των εργασιών εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας.

41 Την 20ή Απριλίου 2009 ο τρίτος ιατρός, ήτοι ο ορισθείς με κοινή συμφωνία των ιατρών T. και Go. ιατρός O., διαβίβασε στον ιατρό T. σειρά ερωτημάτων που επιθυμούσε να υποβληθούν στην Επιτροπή των Περιφερειών και τα οποία αφορούσαν κυρίως το περιεχόμενο της εκθέσεως της OLAF

και την ύπαρξη ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου το οποίο καλούσε την Επιτροπή των Περιφερειών να ζητήσει επισήμως συγγνώμη από τον προσφεύγοντα. Τα ερωτήματα αυτά διαβιβάσθηκαν από τον ιατρό Τ. στον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών.

42 Η Επιτροπή των Περιφερειών απάντησε στα υποβληθέντα από την επιτροπή αναπηρίας ερωτήματα μνημονεύοντας την έκθεση της OLAF και έκθεση διοικητικής έρευνας διενεργηθείσας από την Επιτροπή των Περιφερειών κατόπιν της εκθέσεως της OLAF (στο εξής: έκθεση διοικητικής έρευνας). Η Επιτροπή των Περιφερειών επιβεβαίωσε επίσης ότι, με το ψήφισμά του περί της απαλλαγής, το Κοινοβούλιο είχε πράγματι αξιώσει να ζητήσει η Επιτροπή των Περιφερειών επισήμως συγγνώμη από τον προσφεύγοντα.

43 Τη 2α Μαρτίου 2010 το PMO αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 73 του ΚΥΚ, να καθορίσει σε 10 % το ποσοστό της προκληθείσας από την ασθένεια αναπηρίας του προσφεύγοντος, ασθένεια η οποία είχε αναγνωρισθεί ως επαγγελματική. Η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε επί τη βάσει διαφόρων συμπληρωματικών ιατρικών εκθέσεων τις οποίες είχε ζητήσει το PMO: μια έκθεση ψυχολογικής πραγματογνωμοσύνης πραγματοποιηθείσας τη 12η Αυγούστου 2009 από τον ιατρό D., μια νευροψυχολογική δοκιμασία πραγματοποιηθείσα τη 17η Οκτωβρίου 2009 από τον ιατρό Me., μια «έκθεση ψυχιατρικής έρευνας» συνταχθείσα την 3η Νοεμβρίου 2009 από τον ιατρό Re. και πόρισμα του ιατρού του PMO της 11ης Φεβρουαρίου 2010, έγγραφα με τα οποία διεγιγνώσκετο ομοίως η ύπαρξη διαταραχών αντιδραστικού τύπου σε προηγούμενη σύγκρουση επαγγελματικής φύσεως. Σε συνέχεια της εκθέσεως που συνετάχθη από τον ιατρό Re. την 3η Νοεμβρίου 2009, ο ιατρός του PMO περιέγραψε την επαγγελματική ασθένεια του προσφεύγοντος ως «αγχώδεις καταθλιπτικές διαταραχές που εντάσσονται στο πλαίσιο σοβαρής συγκρούσεως διοικητικής φύσεως ισοδύναμης με ηθική παρενόχληση» και προσδιόρισε το ποσοστό της εξ αυτής απορρέουσας αναπηρίας σε 10 %. Τα εν λόγω πορίσματα και οι ιατρικές εκθέσεις κοινοποιήθηκαν στο σύνολό τους στην επιτροπή αναπηρίας.

44 Με έγγραφο της 1ης Ιουλίου 2010 το οποίο απηύθυνε στον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών, ο ορισθείς από την Επιτροπή των Περιφερειών ιατρός Τ. επισήμανε ότι η επιτροπή αναπηρίας είχε συνεδριάσει την ίδια ημέρα και είχε ζητήσει κοινοποίηση της εκθέσεως της OLAF και της εκθέσεως διοικητικής έρευνας, διευκρινίζοντας ότι η επιτροπή αναπηρίας θα ανελάμβανε εκ νέου τις εργασίες της αφότου θα είχε λάβει γνώση των εν λόγω εγγράφων.

45 Τα τρία μέλη της επιτροπής αναπηρίας συνεδρίασαν εκ νέου τη 2α Ιουλίου 2010. Η επιτροπή αναπηρίας εξέδωσε κατά πλειοψηφία το πόρισμα —το οποίο υπεγράφη μόνον από τους ιατρούς Τ. και Ο.— ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος δεν ήταν απότοκος επαγγελματικής ασθενείας (στο εξής: πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας). Ο ιατρός Go., ιατρός διορισθείς αυτεπαγγέλτως για λογαριασμό του προσφεύγοντος, υπέγραψε χωριστό πόρισμα, με ημερομηνία επίσης τη 2α Ιουλίου 2010, με το οποίο κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος οφειλόταν σε επαγγελματική ασθένεια.

46 Κατά τη συνεδρίαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2010 το Προεδρείο της Επιτροπής των Περιφερειών, ως ΑΔΑ, «επικύρωσε [το πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας], κατά [το οποίο η] αναπηρία [του προσφεύγοντος] δεν [ήταν] απότοκος επαγγελματικής ασθενείας κατά την έννοια του άρθρου 78, [πέμπτο εδάφιο], του ΚΥΚ». Η εν λόγω απόφαση (στο εξής: απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2010 ή προσβαλλόμενη απόφαση) κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 12ης Οκτωβρίου 2010, το οποίο παρελήφθη την 22α Οκτωβρίου 2010.

47 Με συγκεφαλαιωτική ιατρική έκθεση επί του ζητήματος της αιτίας της ασθενείας στην οποία ανάγεται η αναπηρία του προσφεύγοντος, η οποία διαβιβάσθηκε από τον ιατρό Τ. στον ιατρό Go. με έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 2010 (στο εξής: έκθεση της επιτροπής αναπηρίας), οι ιατροί Τ. και Ο. διευκρίνισαν ότι, κατά τη συνεδρίαση της 1ης Ιουνίου 2010, η επιτροπή αναπηρίας είχε λάβει γνώση των απαντήσεων που είχαν δοθεί στα υποβληθέντα από την Επιτροπή των Περιφερειών ερωτήματα, καθώς και των πορισμάτων που είχε εκδώσει ο ιατρός του PMO την 20ή Νοεμβρίου 2008 και την 11η Φεβρουαρίου 2010, και ότι «[α]πό την εξέταση [των εν λόγω] εγγράφων [προέκυπτε] ότι η [εκ

μέρους του PMO] αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας [βασιζόταν] αποκλειστικώς στα λεγόμενα του ασθενούς». Επιπροσθέτως, με την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας επισημαίνεται ότι «στην ψυχολογική αξιολόγηση[, μέσω] δοκιμασίας σκοπούσας στον αντικειμενικό προσδιορισμό των συμπτωμάτων, οι τιμές στις κλινικές κλίμακες [εμφανίζονταν] στο σύνολό τους σημαντικά υψηλότερες του φυσιολογικού[, γεγονός που] συνιστά σοβαρή ένδειξη ανειλικρίνειας», ενώ διευκρινίζεται ότι «[τ]α ψυχοπαθολογικά συμπτώματα [του προσφεύγοντος] εμφανίσθηκαν πολύ πριν αυτός αναλάβει καθήκοντα εσωτερικού ελεγκτή». Στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας αναφέρεται επίσης ότι, κατά τη συνεδρίαση της 2ας Ιουλίου 2010, η επιτροπή αναπηρίας εξέτασε την έκθεση της OLAF και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτή δεν περιείχε «καμία περιγραφή απειλών, πράξεω[ν] εκφοβισμού ή παρενοχλήσεως εις βάρος [του προσφεύγοντος]». Τέλος, σύμφωνα με την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας, «κατά τη διενεργηθείσα [από την Επιτροπή των Περιφερειών] εσωτερική διοικητική έρευνα, [ο προσφεύγων] δεν παρέσχε κανένα παράδειγμα των πράξεων των οποίων, όπως διετείνετο, είχε υπάρξει […] θύμα».

48 Με την τελευταία παράγραφο της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας διευκρινίζεται, τέλος, ότι, «[ε]νώ ο [ιατρός Go.] δηλώνει πεπεισμένος ότι η αιτία της αναπηρίας είναι επαγγελματική, οι [ιατροί Τ. και Ο.], παρά τις προσπάθειές τους προς αναζήτηση της αλήθειας, δεν εντοπίζουν, υπό την επιφύλαξη των ευρημάτων που ενδέχεται να προκύψουν στο πλαίσιο μεταγενέστερης συνεδριάσεως, στοιχεία τα οποία να τους οδηγούν προς την ίδια κατεύθυνση».

49 Ο ιατρός Go., ιατρός διορισθείς αυτεπαγγέλτως ως εκπρόσωπος του προσφεύγοντος στην επιτροπή αναπηρίας, είχε αποφανθεί ήδη με έκθεση της 13ης Σεπτεμβρίου 2010 (στο εξής: έκθεση του ιατρού Go.), διαβιβασθείσα στους ιατρούς Τ. και Ο. τον Οκτώβριο του 2010, ότι η αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος ήταν επαγγελματική. Ειδικότερα, με την εν λόγω έκθεση ο ιατρός Go. υπενθύμισε ότι «το άρθρο 78 [του ΚΥΚ] αποτελεί ρύθμιση παρέχουσα “κοινωνικοασφαλιστική” κάλυψη στον υπάλληλο, [ο οποίος] δεν υποχρεούται να αποδείξει την ευθύνη του εργοδότη του προκειμένου να επωφεληθεί αυτής» και παρέθεσε, μεταξύ άλλων, αποσπάσματα της εκθέσεως της OLAF και του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, καθώς και αποσπάσματα πολυάριθμων ιατρικών εκθέσεων περιλαμβανόμενων στον φάκελο, εκτιμώντας ότι, «μολονότι δεν είναι δεσμευτικές», οι εκθέσεις αυτές «έχουν αδιαμφισβήτητα ενδεικτική [αξία]». Κατά τον ιατρό Go., οι ιατρικές αυτές γνωμοδοτήσεις, οι οποίες έπρεπε να τύχουν αποδοχής, καθιστούσαν σαφές ότι τα προβλήματα υγείας του προσφεύγοντος ήταν αποτέλεσμα της ηθικής παρενοχλήσεως και των πιέσεων που αυτός είχε δεχθεί στον χώρο εργασίας του.

50 Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 2011 ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της αποφάσεως της 10ής Σεπτεμβρίου 2010. Με την ένστασή του ο προσφεύγων ζήτησε επίσης, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, το ποσό των 10 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που είχε υποστεί. καθώς και την απόδοση του συνόλου των συναφών με τη διαδικασία αναπηρίας δαπανών.

51 Με απόφαση της 20ής Μαΐου 2011, η οποία παρελήφθη από τον προσφεύγοντα την 1η Ιουνίου 2011, η ΑΔΑ απέρριψε τη διοικητική ένσταση (στο εξής: απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

52 Με έγγραφο της 26ης Ιουλίου 2012 η Γραμματεία του Δικαστηρίου ΔΔ ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι το Δικαστήριο ΔΔ προτίθετο να τον υπαγάγει αυτεπαγγέλτως στο καθεστώς ανωνυμίας. Τη 16η Αυγούστου 2012 ο προσφεύγων απάντησε ότι δεν επιθυμούσε να υπαχθεί στο καθεστώς ανωνυμίας.

53 Ο προσφεύγων-ενάγων ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

— να ακυρώσει την απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2010 καθόσον η ΑΔΑ αρνήθηκε να αναγνωρίσει, κατά το άρθρο 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ, την επαγγελματική αιτία της ασθενείας στην οποία οφείλεται η αναπηρία του·

— εν ανάγκη, να ακυρώσει την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή των Περιφερειών να του καταβάλει πόσο ύψους 10 000 ευρώ για την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή των Περιφερειών να του αποδώσει το σύνολο των συναφών με τη διαδικασία αναπηρίας δαπανών στις οποίες υπεβλήθη από της ενάρξεως της εν λόγω διαδικασίας, συμπεριλαμβανομένων των δαπανών που σχετίζονται με τη διοικητική ένσταση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή των Περιφερειών στα δικαστικά έξοδα.

54 Η Επιτροπή των Περιφερειών ζητεί από το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης:

— να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

1. *Επί του αντικειμένου της προσφυγής*

55 Κατά πάγια νομολογία, ακυρωτικό αίτημα που βάλλει τυπικώς κατά αποφάσεως περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως έχει ως αποτέλεσμα, στην περίπτωση κατά την οποία η εν λόγω απόφαση στερείται αυτοτελούς περιεχομένου, τον εκ μέρους του Δικαστηρίου ΔΔ έλεγχο της πράξεως κατά της οποίας υπεβλήθη η ένσταση (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1989, 293/87, Vainker κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 8).

56 Εν προκειμένω, η απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση επικυρώνει την προσβαλλόμενη απόφαση προσδιορίζοντας τους λόγους επί των οποίων αυτή ερείδεται. Σε μια τέτοια περίπτωση, αντικείμενο του ελέγχου πρέπει να είναι η νομιμότητα της αρχικής βλαπτικής πράξεως, την οποία ο δικαστής οφείλει να εξετάσει λαμβάνοντας υπόψη την αιτιολογία της απορριπτικής της διοικητικής ενστάσεως αποφάσεως, καθώς η αιτιολογία αυτή θεωρείται ότι ταυτίζεται με εκείνη της βλαπτικής πράξεως (απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 18ης Απριλίου 2012, F-50/11, Buxton κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Συνεπώς, το ακυρωτικό αίτημα που βάλλει κατά της απορριπτικής της διοικητικής ενστάσεως αποφάσεως στερείται αυτοτελούς περιεχομένου και η προσφυγή πρέπει να θεωρηθεί ως βάλλουσα κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως της οποίας η αιτιολογία εξειδικεύεται με την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 2004, T-258/01, Eveillard κατά Επιτροπής, σκέψεις 31 και 32).

2. *Επί του ακυρωτικού αιτήματος*

58 Προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματός του, ο προσφεύγων προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως:

— ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από μη τήρηση της διαδικασίας και από παραβίαση της αρχής της συλλογικότητας·

— ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, παράβαση του άρθρου 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ και παράβαση, εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, της εντολής της, καθώς και από καταστρατήγηση της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια»·

— ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του καθήκοντος αρωγής, κατάχρηση εξουσίας και από το παράτυπο της διαδικασίας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από μη τήρηση της διαδικασίας και από παραβίαση της αρχής της συλλογικότητας

Επιχειρήματα των διαδίκων

59 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΑΔΑ απεφάνθη τη 10η Σεπτεμβρίου 2010, βάσει του πορίσματος της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας, το οποίο δεν ήταν οριστικό και ήταν παράτυπο διότι προηγήθηκε της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας, αφενός, και της εκθέσεως του ιατρού Go., αφετέρου. Οι εν λόγω εκθέσεις συνετάχθησαν, υπεγράφησαν και εν συνεχεία κοινοποιήθηκαν, αντιστοίχως, τη 16η Σεπτεμβρίου 2010 και τον Οκτώβριο του 2010, ήτοι μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως τη 10η Σεπτεμβρίου 2010. Κατά τον προσφεύγοντα, τούτο συνεπάγεται παράκαμψη του συλλογικού χαρακτήρα των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας.

60 Η Επιτροπή των Περιφερειών εκτιμά ότι η επιτροπή αναπηρίας έφερε εις πέρας τις εργασίες της κατά τρόπο συλλογικό, καθώς έκαστο των μελών της είχε την ευκαιρία να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή των Περιφερειών, ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι οι τρεις ιατροί αντήλλαξαν απόψεις κατά τις συνεδριάσεις της επιτροπής αναπηρίας της 1ης Ιουνίου και της 2ας Ιουλίου 2010. Κανένας κανόνας δικαίου δεν εμποδίζει άλλωστε τους ιατρούς να συντάξουν τις εκθέσεις τους, ενδεχομένως, μετά την υποβολή του πορίσματός τους στην ΑΔΑ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

61 Κατά πάγια νομολογία, η επιτροπή αναπηρίας οφείλει να εκτελεί τις εργασίες της κατά τρόπο συλλογικό, ενώ έκαστο των μελών της πρέπει να έχει τη δυνατότητα να καθιστά λυσιτελώς γνωστή την άποψή του (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 1990, Τ-54/89, V. κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 34, και της 27ης Φεβρουαρίου 2003, Τ-20/00, Camacho-Fernandes κατά Επιτροπής, σκέψεις 45 επ.).

62 Εν προκειμένω, από τη δικογραφία προκύπτει ότι τα τρία μέλη της επιτροπής αναπηρίας, οι ιατροί Τ., Go. και Ο., συνεδρίασαν την 1η Ιουνίου και τη 2α Ιουλίου 2010 και ότι συζήτησαν και αντήλλαξαν τις απόψεις τους επί της αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος. Ο ιατρός Go., εκπρόσωπος του προσφεύγοντος, επιβεβαίωσε, εξάλλου, με την έκθεσή του ότι του είχε παρασχεθεί η δυνατότητα να εκφράσει την άποψή του στο πλαίσιο των συνεδριάσεων της επιτροπής αναπηρίας, διευκρινίζοντας ότι «ενέμενε στη θετική γνώμη του».

63 Συνεπώς, τα μέλη της επιτροπής αναπηρίας, τα οποία είχαν προηγουμένως τη δυνατότητα προσβάσεως στο σύνολο των εγγράφων, ιατρικών και μη, του φακέλου του προσφεύγοντος και, ειδικότερα στην έκθεση της OLAF και στο ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, είχαν τη δυνατότητα να καταστήσουν λυσιτελώς γνωστή την άποψή τους επί της αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος και, ως εκ τούτου, η επιτροπή αναπηρίας εκτέλεσε τις εργασίες της κατά τρόπο συλλογικό.

64 Η διαπίστωση αυτή δεν τίθεται, εξάλλου, εν αμφιβόλω εκ μόνου του γεγονότος ότι η επιτροπή αναπηρίας και ο ιατρός Go. συνέταξαν και αντήλλαξαν τις εκθέσεις τους μετά την έκδοση του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας. Συγκεκριμένα, οι ιατροί της επιτροπής αναπηρίας δύνανται νομοτύπως να εκδίδουν το πόρισμα τους μετά το πέρας των προφορικών συλλογικών συζητήσεων τους και να συντάσσουν ενδεχομένως σε μεταγενέστερο χρόνο την έκθεσή τους, καθώς η έκθεση αυτή δεν αποτελεί ουσιώδη όρο του κύρους των διαβουλεύσεων της εν λόγω επιτροπής (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1987, 277/84, Jänsch κατά Επιτροπής, και της 19ης Ιουνίου 1992, C-18/91 P, V. κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 20).

65 Επιπροσθέτως, από το άρθρο 9 του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ προκύπτει ότι το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας πρέπει να διαβιβάζεται στην ΑΔΑ και στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο. Αντιθέτως, οι εργασίες της επιτροπής αναπηρίας είναι μυστικές, λόγω της ιατρικής φύσεως, του περιεχομένου και των προεκτάσεών τους και δεν κοινοποιούνται ούτε στην ΑΔΑ ούτε στον οικείο υπάλληλο (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 3ης Ιουνίου 1997, T-196/95, Η κατά Επιτροπής, σκέψη 95, και απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 6ης Νοεμβρίου 2012, F-41/06 RENV, Marcuccio κατά Επιτροπής, σκέψη 151, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, υπόθεση T-20/13 P). Η συγκεφαλαιωτική έκθεση που η επιτροπή αναπηρίας συντάσσει προς στήριξη του πορίσματός της άπτεται των «εργασιών» της και, συνεπώς, δεν κοινοποιείται ούτε στην ΑΔΑ ούτε απευθείας στον οικείο υπάλληλο. Η εν λόγω ιατρική έκθεση τηρείται στον ιατρικό φάκελο του οικείου υπαλλήλου, στον οποίο ο τελευταίος έχει πρόσβαση δυνάμει του άρθρου 26α του ΚΥΚ.

66 Συνεπώς, επιβάλλεται διάκριση μεταξύ του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας, το οποίο πρέπει να κοινοποιείται υποχρεωτικώς στην ΑΔΑ πριν αυτή λάβει απόφαση, και των ιατρικών εξετάσεων και εκτιμήσεων οι οποίες περιέχονται ενδεχομένως στη συγκεφαλαιωτική ή στις συγκεφαλαιωτικές ιατρικές εκθέσεις της επιτροπής αναπηρίας ή ορισμένων εκ των μελών της και οι οποίες τηρούνται στον ιατρικό φάκελο του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου αλλά δεν κοινοποιούνται στην ΑΔΑ.

67 Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η επιτροπή αναπηρίας, η οποία συνέρχεται στο πλαίσιο διαδικασίας σκοπούσας στην αναγνώριση, κατά το άρθρο 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ, της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας του ενδιαφερομένου δεν υποχρεούται να συντάξει, υπ' όψιν της ΑΔΑ και προ της εκ μέρους της εκδόσεως της διοικητικής αποφάσεως, συγκεφαλαιωτική ιατρική έκθεση περί των εργασιών της, η δε ΑΔΑ δεν δύναται, εν πάση περιπτώσει, να έχει πρόσβαση στην εν λόγω έκθεση η οποία καλύπτεται από το απόρρητο των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας.

68 Εν προκειμένω, κατά το πέρας της δεύτερης συνεδριάσεως, η οποία έλαβε χώρα στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) τη 2α Ιουλίου 2010 παρουσία των τριών μελών της επιτροπής αναπηρίας, μόνον οι ιατροί T. και O. υπέγραψαν, την ίδια ημέρα, το πόρισμα περί της αιτίας της αναπηρίας, με το οποίο διατυπώνεται η θέση ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος δεν ήταν απότοκος επαγγελματικής ασθενείας. Ο ιατρός Go., εκπρόσωπος του προσφεύγοντος, ο οποίος δεν συμμεριζόταν το πόρισμα αυτό, υπέγραψε την ίδια ημέρα, ήτοι τη 2α Ιουλίου 2010, χωριστό πόρισμα (βλ. σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως). Δεν αμφισβητείται ότι το πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας διαβιβάσθηκε στην ΑΔΑ, η οποία το επικύρωσε με την απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2010. Το γεγονός ότι, εν συνεχεία, η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας, αφενός, και η έκθεση του ιατρού Go., αφετέρου, συνετάχθησαν και κοινοποιήθηκαν, αντιστοίχως, η πρώτη στον ιατρό Go. και η δεύτερη στα δύο άλλα μέλη της επιτροπής αναπηρίας μετά την έκδοση της αποφάσεως της

10ης Σεπτεμβρίου 2010 δεν καθιστά την εν λόγω απόφαση παράτυπη λόγω μη τηρήσεως της αρχής της συλλογικότητας. Όπως έγινε δεκτό με τη σκέψη 63 της παρούσας αποφάσεως, τα μέλη της επιτροπής αναπηρίας είχαν την ευκαιρία να καταστήσουν λυσιτελώς γνωστή την άποψή τους καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας στο πλαίσιο της επιτροπής αναπηρίας και, εν πάση περιπτώσει, κατά την τελευταία συνεδρίαση της εν λόγω επιτροπής, τη 2α Ιουλίου 2010, με το πέρας της οποίας οι ιατροί Τ. και Ο. εξέδωσαν, με δύο ψήφους επί συνόλου τριών, το πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας, το οποίο ήταν το μόνο που έπρεπε να κοινοποιηθεί στην ΑΔΑ.

69 Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, παράβαση του άρθρου 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ, παράβαση, εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, της ανατεθείσας σε αυτήν εντολής, καθώς και από καταστρατήγηση της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια»

70 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως διαρθρώνεται κατ' ουσίαν σε τέσσερα διακριτά σκέλη. Με το πρώτο σκέλος ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Με το δεύτερο σκέλος ο προσφεύγων προσάπτει στην επιτροπή αναπηρίας πρόδηλη αγνόηση των στοιχείων του διοικητικού και του ιατρικού φακέλου. Με το τρίτο σκέλος ο προσφεύγων προβάλλει παράβαση, εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, της ανατεθείσας σε αυτήν εντολής. Με το τέταρτο σκέλος ο προσφεύγων προσάπτει στην επιτροπή αναπηρίας καταστρατήγηση της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια».

Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

71 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει επί ζητημάτων ιατρικής φύσεως, η επιτροπή αναπηρίας οφείλει να αιτιολογεί τη γνώμη της κατά τρόπο ώστε να καθίσταται δυνατός ο έλεγχος της υπάρξεως σαφούς δεσμού μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων και του πορίσματός της. Η εν λόγω υποχρέωση αιτιολογήσεως είναι ιδιαιτέρως σημαντική οσάκις παρατηρούνται αποκλίσεις μεταξύ της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής αναπηρίας και ορισμένων προγενέστερων ιατρικών εκθέσεων.

72 Εν προκειμένω, κατά τον προσφεύγοντα, η επιτροπή αναπηρίας όφειλε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους προτίθετο να αποστεί των ιατρικών εκτιμήσεων των εμπειρογνωμόνων ιατρών οι οποίοι, κατ' αίτηση του PMO, είχαν κληθεί να γνωμοδοτήσουν στο πλαίσιο της διαδικασίας που αυτό είχε κινήσει βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ, τούτο δε κατά μείζονα λόγο διότι η επιτροπή αναπηρίας είχε αναμείνει την ολοκλήρωση της εν λόγω διαδικασίας προκειμένου ακριβώς να αποφανθεί επί της αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος.

73 Κατά τον προσφεύγοντα, η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας δεν περιείχε καμία αιτιολογία ούτε παράθεση των λόγων που οδήγησαν την εν λόγω επιτροπή να αποστεί —και δη χωρίς να προβεί σε οιαδήποτε πραγματική κλινική μελέτη της περιπτώσεώς του— της αποφάσεως του PMO της 9ης Ιανουαρίου 2009, περί αναγνωρίσεως της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ και των λοιπών ιατρικών εκθέσεων εκ των οποίων προέκυπτε ιατρική ομοφωνία ως προς την επαγγελματική αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος.

74 Η περιλαμβανόμενη στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας αναφορά ότι «ο χαρακτηρισμός της αιτίας ως επαγγελματικής [στο πλαίσιο της αναγνωρίσεως της επαγγελματικής ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ] [βασιζόταν] αποκλειστικώς στα λεγόμενα του ασθενούς» δεν αρκούσε ως αιτιολογία του πορίσματος της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας, με το οποίο απεκλείσθη η

επαγγελματική αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος. Τέλος, κατά τον προσφεύγοντα, η γνωμοδότηση της επιτροπής αναπηρίας, κατά την οποία η αναπηρία του προσφεύγοντος δεν είναι απότοκος επαγγελματικής ασθενείας, είναι ακατάληπτη.

75 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστηρίζει ότι η έκθεση μιας επιτροπής αναπηρίας δεν απαιτείται να είναι, από τυπικής πλευράς, υπόδειγμα συντάξεως εγγράφου. Αρκεί αυτή να τεκμηριώνει σαφή αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων και των συμπερασμάτων στα οποία η επιτροπή αναπηρίας καταλήγει.

76 Κατά την Επιτροπή των Περιφερειών, η κατ' άρθρο 73 του ΚΥΚ αναγνώριση μόνιμης αναπηρίας, ακόμη και ολικής, δεν προδικάζει επ' ουδενί την εφαρμογή του άρθρου 78 του ΚΥΚ και, συνεπώς, δεν τίθεται ζήτημα αντιφάσεως μεταξύ του πορίσματος που εκδίδεται στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 73 του ΚΥΚ και εκείνου που εκδίδεται στο πλαίσιο του άρθρου 78 του ΚΥΚ.

77 Τέλος, κατά την Επιτροπή των Περιφερειών, η επιτροπή αναπηρίας εξήγησε, εν πάση περιπτώσει, τον λόγο για τον οποίο απέστη της αποφάσεως του ΡΜΟ της 2ας Ιανουαρίου 2009, με την οποία αναγνωρίσθηκε η επαγγελματική αιτία της ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ, επισημαίνοντας ότι τα αίτια της αναπηρίας θα έπρεπε να αναζητηθούν αλλού και όχι στις συνθήκες εργασίας του προσφεύγοντος. Η Επιτροπή των Περιφερειών επικαλείται αποσπάσματα διαφόρων ιατρικών εκθέσεων και την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας, η οποία αναφέρεται στη συγκρότηση της προσωπικότητας του προσφεύγοντος, διευκρινίζοντας ότι «στην ψυχολογική αξιολόγηση, [μέσω] δοκιμασίας σκοπούσας στον αντικειμενικό προσδιορισμό των συμπτωμάτων, οι τιμές στις κλινικές κλίμακες εμφανίζονται στο σύνολό τους σημαντικά υψηλότερες του φυσιολογικού[, γεγονός που] συνιστά σοβαρή ένδειξη ανειλικρίνειας». Κατά την Επιτροπή των Περιφερειών, οι εκτιμήσεις που περιέχονται στα διάφορα αυτά αποσπάσματα μαρτυρούν τον σαφή δεσμό μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων και του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

78 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι σκοπός των σχετικών με την επιτροπή αναπηρίας διατάξεων του ΚΥΚ είναι η ανάθεση σε εμπειρογνώμονες ιατρούς της οριστικής αξιολογήσεως όλων των ιατρικής φύσεως ζητημάτων, αξιολογήσεως την οποία δεν δύναται να πραγματοποιήσει καμία ΑΔΑ, λόγω της εσωτερικής διοικητικής συνθέσεώς της. Στο πλαίσιο αυτό, ο δικαστικός έλεγχος δεν δύναται να εκτείνεται στις καθαυτό ιατρικές εκτιμήσεις, οι οποίες πρέπει να θεωρούνται απρόσβλητες εφόσον αποτελούν προϊόν νομότυπης διαδικασίας. Αντιθέτως, ο δικαστικός έλεγχος δύναται να καταλαμβάνει το νομότυπο της συστάσεως και της λειτουργίας της επιτροπής αναπηρίας, καθώς και το νομότυπο των γνωμοδοτήσεων που αυτή εκδίδει. Υπό το πρίσμα αυτό, το Δικαστήριο ΔΔ είναι αρμόδιο να εξετάζει κατά πόσον η γνωμοδότηση περιέχει αιτιολογία η οποία καθιστά δυνατή την αξιολόγηση των εκτιμήσεων επί των οποίων ερείδεται το περιλαμβανόμενο σε αυτήν πόρισμα, καθώς και κατά πόσον η γνωμοδότηση αυτή θεμελιώνει σαφή αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων που περιέχει και του πορίσματος στο οποίο η οικεία επιτροπή αναπηρίας καταλήγει (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-165/89, Plug κατά Επιτροπής, σκέψη 75, και της 23ης Νοεμβρίου 2004, Τ-376/02, Ο κατά Επιτροπής, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

79 Επί τη βάσει της πάγιας αυτής νομολογίας, επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση, σε σχέση με την υπό κρίση υπόθεση, ότι το πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας, το οποίο επικύρωσε η ΑΔΑ με την απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2010, αναφέρει απλώς ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος «δεν είναι απότοκος επαγγελματικής ασθενείας», άνευ οιασδήποτε διευκρινίσεως δικαιολογούσας το συμπέρασμα αυτό.

80 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, οσάκις, με την απάντησή της επί της διοικητικής ενστάσεως, η διοίκηση έχει παράσχει σαφή και σχετική με τη συγκεκριμένη περίπτωση αιτιολογία προς δικαιολόγηση της αποφάσεώς της, η αιτιολογία αυτή λογίζεται ότι ταυτίζεται με την απορριπτική απόφαση και πρέπει, επομένως, να θεωρείται ως πληροφοριακό στοιχείο λυσιτελές για τον έλεγχο της νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Δεκεμβρίου 2009, T-377/08 P, Επιτροπή κατά Birkhoff, σκέψεις 55 και 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

81 Εν προκειμένω, με την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση, η ΑΔΑ διευκρινίζει, πρώτον, ότι «υποχρεούται να αποδέχεται τις ιατρικής φύσεως διαπιστώσεις […], εκτός εάν εντοπίζονται τυπικές πλημμέλειες ή ασαφής αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ του πορίσματος της επιτροπής και των ιατρικών δεδομένων που οδήγησαν στο πόρισμα αυτό». Δεύτερον, η ΑΔΑ εκτιμά ότι «η επάρκεια της αιτιολογίας πρέπει να αξιολογείται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της υποθέσεως και, συνεπώς, υπό το πρίσμα όχι μόνον της διατυπώσεως, αλλά ομοίως του πραγματικού και νομικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η έκδοση της πράξεως, του περιεχομένου της πράξεως και της φύσεως των προβαλλόμενων λόγων». Τρίτον, η ΑΔΑ εκτιμά ότι «το ζήτημα της αιτίας της ασθενείας [στην οποία ανάγεται η αναπηρία] είναι ζήτημα επιστημονικής και όχι διοικητικής ή νομικής φύσεως».

82 Δεδομένων των ανωτέρω παραδοχών, με την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση η ΑΔΑ επισημαίνει ότι ζήτησε από τον ιατρό Τ. «να επιβεβαιώσει ότι το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας [βασιζόταν πράγματι] στα ιατρικά και διοικητικά δεδομένα [που αποτελούσαν] μέρος [του] ιατρικού φακέλου». Για τον λόγο αυτόν, σύμφωνα με την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση, η ΑΔΑ θεωρούσε «ότι η ίδια είχε βεβαιωθεί […] ότι η επιτροπή αναπηρίας [είχε] πράγματι μεριμνήσει ώστε να εξηγήσει με την έκθεσή της τους λόγους για τους οποίους εκτιμούσε, από ιατρικής απόψεως, ότι η αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας, έστω και μερικώς, της αναπηρίας του [προσφεύγοντος] κατά το άρθρο 78, [παράγραφος] 5, του ΚΥΚ, δεν ήταν δυνατή». Με την απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση διευκρινίζεται επίσης ότι ο ιατρός Τ. παρέσχε στην ΑΔΑ, σε ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται, την απάντηση ότι «το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, [κατά το οποίο η αναπηρία] δεν [ήταν] απότοκος επαγγελματικής ασθενείας, [βασιζόταν] στα ιατρικά και διοικητικά δεδομένα [που αποτελούσαν] μέρος του ιατρικού φακέλου του ενδιαφερομένου, ήτοι: σε κλινική μελέτη της περιπτώσεως και του ιστορικού υγείας [του προσφεύγοντος]· σε προσωπικά συμπεράσματα των ιατρών· στη μελέτη των ιατρικών εκθέσεων και των αποτελεσμάτων πραγματογνωμοσυνών και εξειδικευμένων δοκιμασιών· στην εξέταση των επίσημων διοικητικών εγγράφων».

83 Εντούτοις, παρά την απάντηση που παρέσχε στην ΑΔΑ ο ιατρός Τ., απάντηση για την οποία, όπως μόλις υπεμνήσθη, γίνεται μνεία στην απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σύνολο των ιατρικών δεδομένων και όλα, πλην ενός, τα διοικητικά έγγραφα που μνημονεύονται από τον ιατρό Τ. τεκμηριώνουν, με το περιεχόμενό τους, το αντίθετο συμπέρασμα, ήτοι ότι η αιτία της ασθενείας στην οποία ανάγεται η αναπηρία του προσφεύγοντος είναι επαγγελματική.

84 Συναφώς, οι διαπιστώσεις ουσίας που θεμελιώνουν το εν λόγω συμπέρασμα είναι τρεις.

85 Κατ' αρχάς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, οσάκις επιλαμβάνεται σύνθετων ζητημάτων ιατρικής φύσεως που αφορούν τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της παθήσεως του ενδιαφερόμενου και της ασκήσεως των καθηκόντων του στην υπηρεσία θεσμικού οργάνου, η επιτροπή αναπηρίας οφείλει, μεταξύ άλλων, να επισημαίνει τα στοιχεία του φακέλου επί των οποίων στηρίχθηκε και να καθιστά σαφείς, σε περίπτωση σημαντικής αποκλίσεως, τους λόγους για τους οποίους διαφοροποιεί τη θέση της σε σχέση με προγενέστερες σημαντικές ιατρικές εκθέσεις, ευνοϊκότερες για τον ενδιαφερόμενο (απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1999, T-300/97, Latino κατά Επιτροπής, σκέψεις 77 και 78· απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 11ης Μαΐου 2011, F-53/09, J κατά Επιτροπής, σκέψη 92 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

86 Εξάλλου, ακόμη και αν μια επιτροπή αναπηρίας, επιλαμβανόμενη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 78 του ΚΥΚ, δύναται να καταλήξει σε πόρισμα διαφορετικό εκείνου που έχει εκδώσει η επιληφθείσα κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ ιατρική επιτροπή (προπαρατεθείσα απόφαση J κατά Επιτροπής, σκέψεις 56 έως 61), οσάκις, όπως εν προκειμένω, η επιτροπή αναπηρίας που έχει επιληφθεί της περιπτώσεως του ενδιαφερομένου κρίνει σκόπιμο να αναμείνει το αποτέλεσμα της κατ' άρθρο 73 του ΚΥΚ διαδικασίας, οφείλει να εκθέσει κατά τρόπο σαφή και κατανοητό τους λόγους που την οδήγησαν να διαφοροποιήσει τη θέση της από τις εκτιμήσεις που περιέχονται στις ιατρικές εκθέσεις με τις οποίες αναγνωρίσθηκε η επαγγελματική αιτία της ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 14ης Σεπτεμβρίου 2010, F-79/09, AE κατά Επιτροπής, σκέψεις 66, 67 και 72), τούτο δε είτε με το πόρισμα που κοινοποιεί στην ΑΔΑ, είτε με τη συγκεφαλαιωτική ιατρική έκθεση που συντάσσει ενδεχομένως σε μεταγενέστερο χρόνο.

87 Εν προκειμένω —και πρόκειται για την πρώτη εκ των τριών διαπιστώσεων ουσίας βάσει των οποίων δύναται να γίνει δεκτό ότι τα ιατρικά δεδομένα και τα διοικητικά έγγραφα που μνημονεύονται από τον ιατρό Τ. θεμελιώνουν το συμπέρασμα ότι η αιτία της ασθενείας στην οποία ανάγεται η αναπηρία του προσφεύγοντος είναι επαγγελματική—, από τον υποβληθέντα στο Δικαστήριο ΔΔ φάκελο προκύπτει ότι οι ιατρικές εκθέσεις που εξετάσθηκαν στο πλαίσιο της κινηθείσας βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ διαδικασίας και τις οποίες η επιτροπή αναπηρίας είχε στη διάθεσή της όταν εξέδωσε το πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας, ήτοι τουλάχιστον δέκα ιατρικές εκθέσεις (συγκεκριμένα οι νοσοκομειακές εκθέσεις της 16ης Ιανουαρίου 2006, η έκθεση του καθηγητή D.M. της 16ης Οκτωβρίου 2006, η έκθεση του ιατρού Ra. της 26ης Οκτωβρίου 2006, η έκθεση του ιατρού του PMO της 8ης Μαΐου 2008, η έκθεση του ιατρού Ra. της 18ης Σεπτεμβρίου 2008, το πόρισμα του ιατρού του PMO της 20ής Νοεμβρίου 2008, η έκθεση του ιατρού D. της 12ης Αυγούστου 2009, η έκθεση του ιατρού Me. της 17ης Οκτωβρίου 2009, η έκθεση του ιατρού Re. της 3ης Νοεμβρίου 2009 και το πόρισμα του ιατρού PMO της 11ης Φεβρουαρίου 2010) επισήμαιναν, για να αναφερθούν ορισμένα μόνον αποσπάσματα εν είδει παραδείγματος, ότι ο προσφεύγων είχε βιώσει οργανωμένη και εκ προθέσεως περιθωριοποίηση, κακομεταχείριση, επαγγελματική σύγκρουση οδηγήσασα σε επαγγελματική εξουθένωση («burn-out»), ψυχικώς αφόρητες συνθήκες εργασίας, αισθήματα ματαιώσεως και σοβαρή σύγκρουση διοικητικής φύσεως ισοδύναμη με ηθική παρενόχληση.

88 Ως προς τις διαπιστώσεις οι οποίες περιέχονται στις αναφερθείσες με την προηγούμενη σκέψη ιατρικές εκθέσεις, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, με την έκθεσή της, η επιτροπή αναπηρίας δέχθηκε, αφενός, ότι τα πορίσματα του ιατρού του PMO της 20ής Νοεμβρίου 2008 και της 11ης Φεβρουαρίου 2010 «θεμελίωναν την επαγγελματική αιτία της ασθενείας», κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ, αποκλειστικώς στα «λεγόμενα του ασθενούς», και, αφετέρου, ότι «στην ψυχολογική αξιολόγηση, [μέσω] δοκιμασίας σκοπούσας στον αντικειμενικό προσδιορισμό των συμπτωμάτων, οι τιμές στις κλινικές κλίμακες εμφανίζονται στο σύνολό τους σημαντικά υψηλότερες του φυσιολογικού, [γεγονός που] συνιστά σοβαρή ένδειξη ανειλικρίνειας».

89 Εντούτοις, η εκτίμηση ότι η εκ μέρους του PMO αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας του προσφεύγοντος βασιζόταν στα «λεγόμενα του ασθενούς», ακόμη και αν θεωρηθεί βάσιμη, δεν καθιστά σαφή τον λόγο για τον οποίο η επιτροπή αναπηρίας διαφοροποίησε τη θέση της από δέκα προγενέστερες ιατρικές εκθέσεις ούτε, κυρίως, τα στοιχεία επί των οποίων αυτή στηρίχθηκε προκειμένου να αποφανθεί, αφιστάμενη των ιατρικών και διοικητικών εκθέσεων που είχε στη διάθεσή της, ότι η αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος δεν ήταν επαγγελματική (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1999, T-27/98, Nardone κατά Επιτροπής, σκέψεις 95 έως 98, και της 27ης Ιουνίου 2000, T-47/97, Plug κατά Επιτροπής, σκέψεις 117 και 118).

90 Επιπροσθέτως, η δήλωση ότι «στην ψυχολογική αξιολόγηση[, μέσω] δοκιμασίας σκοπούσας στον αντικειμενικό προσδιορισμό των συμπτωμάτων του ασθενούς, οι τιμές στις κλινικές κλίμακες εμφανίζονται στο σύνολό τους σημαντικά υψηλότερες του φυσιολογικού» και ότι «το γεγονός αυτό συνιστά σοβαρή ένδειξη ανειλικρίνειας» κρίνεται διφορούμενη και δυσνόητη.

91 Εάν το νόημα της δηλώσεως αυτής είναι ότι, κατά τους συντάκτες της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας, ο προσφεύγων εψεύσθη ή υπερέβαλε ως προς τα συμπτώματά του και, επομένως, κατάφερε να παραπλανήσει πλείονες εμπειρογνώμονες και να αλλοιώσει τα αποτελέσματα σειράς ψυχολογικών δοκιμασιών, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, παρά ταύτα, η δήλωση αυτή δεν εξηγεί τον λόγο για τον οποίο η επιτροπή αναπηρίας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αιτία της αναπηρίας δεν μπορούσε να χαρακτηρισθεί, έστω εν μέρει, επαγγελματική (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1992, Plug κατά Επιτροπής, σκέψη 81, καθώς και προπαρατεθείσες αποφάσεις O κατά Επιτροπής, σκέψεις 70 και 73, και J κατά Επιτροπής, σκέψη 93). Εν πάση περιπτώσει, εάν στη συγκεκριμένη φράση εδίδετο η ανωτέρω ερμηνεία, τότε η φράση αυτή θα αντέφασκε προς το πρακτικό της 23ης Μαΐου 2007, κατά το οποίο «οι επιμέρους πτυχές [της προσωπικότητας του προσφεύγοντος] φωτίζονται στην [ψυχολογική αξιολόγηση μέσω δοκιμασίας σκοπούσας στον αντικειμενικό προσδιορισμό των συμπτωμάτων· ο]ι τιμές στις κλίμακες εγκυρότητας καταδεικνύουν την ειλικρινή συνεργασία του[· ο]ι τιμές στις κλίμακες συμπτωμάτων, στο σύνολό τους υψηλές, έχουν ιδιαίτερη αποδεικτική αξία στο πεδίο της ψυχώσεως».

92 Εάν, αντιθέτως, το νόημα της εν λόγω δηλώσεως είναι ότι, κατά την επιτροπή αναπηρίας, τα αποτελέσματα της ψυχολογικής δοκιμασίας στην οποία υπεβλήθη ο προσφεύγων είναι αναξιόπιστα, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι, δεδομένων των δέκα προγενέστερων ιατρικών εκθέσεων και σειρά συγκλινόντων επισήμων εγγράφων, τα οποία άλλωστε ζήτησε ρητώς η επιτροπή αναπηρίας πριν αποφανθεί επί της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος, η επιτροπή αναπηρίας όφειλε να βεβαιωθεί ότι έχει στην κατοχή της όλα τα αναγκαία για την εκπλήρωση της αποστολής της δεδομένα και, ιδίως, να ζητήσει τη διενέργεια νέας ψυχολογικής δοκιμασίας (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Latino κατά Επιτροπής, σκέψη 70). Πλην όμως, η επιτροπή αναπηρίας δεν ζήτησε καμία συμπληρωματική ψυχολογική δοκιμασία.

93 Η εκτίμηση της επιτροπής αναπηρίας ότι «το γεγονός αυτό συνιστά σοβαρή ένδειξη ανειλικρίνειας» παραμένει, συνεπώς, διφορούμενη, δυσνόητη και αντιφατική και, ως εκ τούτου, δεν παρέχει στο Δικαστήριο ΔΔ τη δυνατότητα να εξακριβώσει την ύπαρξη σαφούς αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων της επιτροπής αναπηρίας και του πορίσματός της ούτε να αξιολογήσει τις εκτιμήσεις επί των οποίων το πόρισμα αυτό βασίζεται.

94 Ως προς την περιλαμβανόμενη στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας εκτίμηση ότι «[τ]α ψυχοπαθολογικά συμπτώματα [του προσφεύγοντος] είχαν εμφανισθεί πολύ πριν αυτός αναλάβει καθήκοντα εσωτερικού ελεγκτή», επιβάλλεται η διαπίστωση —και πρόκειται για τη δεύτερη εκ των τριών διαπιστώσεων ουσίας βάσει των οποίων δύναται να γίνει δεκτό ότι τα ιατρικά δεδομένα και τα διοικητικά έγγραφα που μνημονεύονται από τον ιατρό Τ. θεμελιώνουν το συμπέρασμα ότι η αιτία της ασθενείας στην οποία ανάγεται η αναπηρία του προσφεύγοντος είναι επαγγελματική— ότι η εκτίμηση αυτή διατυπώθηκε χωρίς να επαληθευθεί από κάποια εξέταση ή πόρισμα και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν αρκεί για να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους οι πολυάριθμες ιατρικές εξετάσεις και τα δεδομένα που περιλαμβάνονταν στις ιατρικές και διοικητικές εκθέσεις δεν ήταν ικανά να τεκμηριώσουν, εν όλω ή εν μέρει, την επαγγελματική αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος.

95 Εάν, περαιτέρω, το νόημα της προαναφερθείσας φράσεως είναι ότι η ασθένεια του προσφεύγοντος είχε εκδηλωθεί ήδη προ της εκ μέρους του αναλήψεως των καθηκόντων του εσωτερικού ελεγκτή, η ανωτέρω δήλωση δεν θα αρκούσε για να μη ληφθεί υπόψη, κατά την εξέταση της αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος, η επαγγελματική αιτία της ασθενείας κατά την έννοια του άρθρου 78 του ΚΥΚ, καθώς μια επαγγελματική ασθένεια δύναται να συνίσταται σε επιδείνωση προϋπάρχουσας ασθενείας διαφορετικής αιτίας (προπαρατεθείσα απόφαση O κατά Επιτροπής, σκέψεις 67 και 68).

96 Όσον αφορά, τέλος, την τρίτη εκ των διαπιστώσεων ουσίας, η επιτροπή αναπηρίας παραθέτει απόσπασμα του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, καταγγέλλοντας ακριβώς «την ατομική και θεσμική ηθική παρενόχληση» την οποία υπέστη ο προσφεύγων, χωρίς ωστόσο να αναλύει ή να αντλεί κάποια συνέπεια εκ του εν λόγω αποσπάσματος. Σε μια περίπτωση, όμως, όπως η προκειμένη, στο πλαίσιο της οποίας γίνεται λόγος για επαγγελματική σύγκρουση μεταξύ του

προσφεύγοντος και των προϊσταμένων του, καθώς και για εχθρικό προς τον ίδιο εργασιακό περιβάλλον, τούτο δε όχι μόνο με δέκα ιατρικές εκθέσεις αλλά και με τρία επίσημα έγγραφα θεσμικών οργάνων ή εξωτερικών ελεγκτικών οργάνων, όπως το ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, η έκθεση της CONT και η έκθεση της OLAF —και ενώ είναι εν γένει δυσχερής η προσκόμιση έγγραφων στοιχείων για την απόδειξη κακομεταχειρίσεως εκ μέρους προϊσταμένων— η επιτροπή αναπηρίας όφειλε να αιτιολογήσει με σαφήνεια και ακρίβεια την απόφασή της περί μη συνεκτιμήσεως των προαναφερθέντων στοιχείων, ενέργεια στην οποία δεν προέβη εν προκειμένω.

97 Εν κατακλείδι, εκ των προεκτεθέντων προκύπτει, αφενός, ότι η επιτροπή αναπηρίας δεν παρέσχε επαρκείς κατά νόμον εξηγήσεις για τους λόγους που την οδήγησαν να διαφοροποιήσει τη θέση της από τις προγενέστερες ιατρικές εκθέσεις οι οποίες πιστοποιούσαν με σαφήνεια την επαγγελματική αιτία της ασθενείας του προσφεύγοντος και, αφετέρου, ότι αυτή, ομοίως, δεν εξήγησε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους η αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος δεν ηδύνατο να χαρακτηρισθεί, έστω εν μέρει, επαγγελματική. Ειδικότερα, η επιτροπή αναπηρίας δεν παρέσχε καμία εξήγηση για το γεγονός ότι δεν έλαβε υπόψη το ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, στο οποίο γίνεται εντούτοις σαφής λόγος για σοβαρή επαγγελματική σύγκρουση και για «παρενόχληση» του προσφεύγοντος.

98 Συνεπώς, δεδομένου ότι δεν θεμελιώνει σαφή αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των ιατρικών διαπιστώσεων της επιτροπής αναπηρίας και του πορίσματος της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας, η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας περιέχει συναφώς ελλιπή αιτιολογία η οποία επηρεάζει το προαναφερθέν πόρισμα που διαβιβάσθηκε στην ΑΔΑ, καθώς και την προσβαλλόμενη απόφαση. Το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό.

Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

99 Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η περιλαμβανόμενη στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας εκτίμηση ότι «ο χαρακτηρισμός της αιτίας ως επαγγελματικής [στο πλαίσιο της αναγνωρίσεως της επαγγελματικής ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ] βασίζεται αποκλειστικώς στα λεγόμενα του ασθενούς» είναι προδήλως πεπλανημένη. Κατά τον προσφεύγοντα, το πόρισμα του ιατρού του PMO ερείδεται, αντιθέτως, σε ιατρικές εκθέσεις και σε επίσημα έγγραφα.

100 Επιπροσθέτως, η εκτίμηση της επιτροπής αναπηρίας ότι ο προσφεύγων δεν «ήταν σε θέση να εξηγήσει με σαφήνεια στην OLAF το είδος της πιέσεως που αισθανόταν ότι είχε δεχθεί» είναι προδήλως πεπλανημένη. Ομοίως, κατά τον προσφεύγοντα, οι δηλώσεις της επιτροπής αναπηρίας ότι, «αφού ανέγνωσαν την έκθεση της OLAF […], [τ]α μέλη της επιτροπής αναπηρίας [διαπίστωσαν] ότι η εν λόγω έκθεση δεν περι[είχε] καμία περιγραφή απειλών, πράξεω[ν] εκφοβισμού ή παρενοχλήσεως εις βάρος [του προσφεύγοντος]» και ότι «κατά τη[ν] [...] εσωτερική διοικητική έρευνα, [ο προσφεύγων] δεν παρέσχε κανένα παράδειγμα των πράξεων των οποίων, όπως διετείνετο, είχε υπάρξει […] θύμα, παρά τη ρητή επιμονή των διενεργούντων την έρευνα» αντιπαρέρχονται προδήλως τα στοιχεία του διοικητικού και του ιατρικού φακέλου. Κατά τον προσφεύγοντα, η έκθεση της OLAF δεν περιορίζεται σε επανάληψη των δηλώσεών του, αλλά διαπιστώνει τις εις βάρος του πράξεις παρενοχλήσεως και εκφοβισμού. Όπως επισημαίνει, το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, απαιτούσε από την Επιτροπή των Περιφερειών να ζητήσει επισήμως συγγνώμη από τον προσφεύγοντα και να τον προστατεύσει έναντι των πράξεων παρενοχλήσεως. Το Κοινοβούλιο προέβη σε δική του έρευνα, χάρις στις ενέργειες της CONT, και σχημάτισε τον φάκελο. Ο προσφεύγων τονίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, το εν λόγω ψήφισμα καταλέγεται μεταξύ των στοιχείων που αποδεικνύουν τις αντικανονικές και υπό ιδιαιτέρως τεταμένο κλίμα συνθήκες εργασίας του.

101 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστηρίζει ότι αντικείμενο της εκθέσεως της OLAF δεν ήταν η διαπίστωση πράξεων ηθικής παρενοχλήσεως εις βάρος του προσφεύγοντος, αλλά η διερεύνηση ενδεχόμενων δημοσιονομικών ατασθαλιών εις βάρος του προϋπολογισμού της Ένωσης. Όπως επισημαίνει, τα αποσπάσματα της εκθέσεως της OLAF που ο προσφεύγων παραθέτει και επικαλείται δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη πράξεων εκφοβισμού και παρενοχλήσεως εις βάρος του. Αντιθέτως, πρόκειται για γενικού χαρακτήρα κριτική, αφενός, για τη στάση της Επιτροπής των Περιφερειών σε σχέση με την αποστολή του δημοσιονομικού ελεγκτή και, αφετέρου, για τη μη παροχή, εκ μέρους της Επιτροπής των Περιφερειών, στηρίξεως στον προσφεύγοντα.

102 Η Επιτροπή των Περιφερειών υποστηρίζει ότι το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής δεν έχει δεσμευτικό χαρακτήρα και δεν παρέχει συγκεκριμένες, ακριβείς και συγκλίνουσες διευκρινίσεις περί του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της επαγγελματικής ασθενείας και της αναπηρίας. Η Επιτροπή των Περιφερειών παραδέχεται εντούτοις ότι το ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής περιέχει ρητές επικρίσεις περί του μη σεβασμού του θεσμικού ρόλου του δημοσιονομικού ελεγκτή.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

103 Επιβάλλεται κατ' αρχάς η υπόμνηση ότι, λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου χαρακτήρα του έλεγχου που το Δικαστήριο ΔΔ οφείλει να ασκεί επί των καθαυτό ιατρικών εκτιμήσεων, μια αιτίαση η οποία αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, αποτυπούμενη στη γνωμοδότησή της, δεν δύναται να ευδοκιμήσει (απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 14ης Σεπτεμβρίου 2011, F-47/10, Hecq κατά Επιτροπής, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

104 Υπομνησθέντος του εν λόγω κανόνα, από την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας προκύπτει ότι, αφού «έλαβε γνώση [των πορισμάτων του ιατρού J., ιατρού] του PMO, της 20ής [Νοεμβρίου] 2008 και [...] της 11ης [Φεβρουαρίου] 2010, ο οποίος είχε διαγνώσει [κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ] επαγγελματική ασθένεια με μόνιμη αναπηρία ποσοστού 10 %», η επιτροπή αναπηρίας έκρινε ότι «[α]πό την εξέταση [των εν λόγω] εγγράφων προκύπτει ότι η αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας βασίζεται αποκλειστικώς στα λεγόμενα του ασθενούς», ο οποίος «παρουσιάζει τα γεγονότα κατά τρόπο υποκειμενικό και ευνοϊκό για τον ίδιο».

105 Η εκτίμηση ότι η αναγνώριση, εκ μέρους του PMO, της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας «βασίζεται αποκλειστικώς στα λεγόμενα του ασθενούς» δεν συνιστά, κατά την έννοια της νομολογίας, καθαυτό ιατρική εκτίμηση και, συνεπώς, υπόκειται στον δικαστικό έλεγχο ως προς το περιεχόμενό της από διοικητικής απόψεως (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Hecq κατά Επιτροπής, σκέψεις 96, 99 και 112).

106 Συναφώς, είναι αδιαμφισβήτητο ότι τα πορίσματα του ιατρού του PMO της 20ής Νοεμβρίου 2008 και της 11ης Φεβρουαρίου 2010 δεν θεμελιώνουν την αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας, κατά την έννοια του άρθρου 73 του ΚΥΚ, αποκλειστικώς στα λεγόμενα του προσφεύγοντος. Αντιθέτως, τα εν λόγω πορίσματα θεμελιώνουν την αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας, αφενός, σε σειρά ιατρικών εκθέσεων και, αφετέρου, σε επίσημα έγγραφα που περιλαμβάνονται στον φάκελο του προσφεύγοντος.

107 Κατ' αρχάς, το πόρισμα του ιατρού του PMO της 20ής Νοεμβρίου 2008, το οποίο αναγνωρίζει την ύπαρξη επαγγελματικής ασθενείας, εκδόθηκε βάσει εκθέσεως του ιδίου ιατρού της 8ης Μαΐου 2008 και ψυχιατρικής γνωματεύσεως συνταχθείσας, κατ' αίτησή του, από τον ιατρό Ra. τη 18η Σεπτεμβρίου 2008, η οποία είχε ακριβώς ως σκοπό «να διαγνώσει αντικειμενικώς [...] την ψυχολογική κατάσταση» του προσφεύγοντος και να «επιβεβαιώσει αν πράγματι η τρέχουσα κατάσταση [συνδεόταν] αιτιωδώς με τις επαγγελματικές του δραστηριότητες». Επιπροσθέτως, με την έκθεσή του της 8ης Μαΐου 2008, ο ιατρός του PMO λαμβάνει υπόψη άλλες έξι ιατρικές εκθέσεις που περιλαμβάνονται στον φάκελο του προσφεύγοντος. Όσον αφορά το πόρισμα του ιατρού του PMO της 11ης Φεβρουαρίου 2010, αυτό

βασίζεται σε έκθεση ψυχολογικής πραγματογνωμοσύνης πραγματοποιηθείσας τη 12η Αυγούστου 2009 από τον ιατρό D., σε νευροψυχολογική αξιολόγηση πραγματοποιηθείσα τη 17η Οκτωβρίου 2009 από τον ιατρό Me. και σε ψυχιατρική έκθεση συνταχθείσα την 3η Νοεμβρίου 2009 από τον ιατρό Re., οι οποίες διαπιστώνουν την ύπαρξη διαταραχών αντιδραστικού τύπου σε προηγούμενη σύγκρουση επαγγελματικής φύσεως.

108 Συναφώς, με την έκθεση της 8ης Μαΐου 2008, ο ιατρός του PMO αναφέρεται επίσης στο ψήφισμα του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, του οποίου παραθέτει πολυάριθμα αποσπάσματα και το οποίο αφορά ακριβώς τη σοβαρή επαγγελματική σύγκρουση και τη στάση της Επιτροπής των Περιφερειών έναντι του προσφεύγοντος. Ομοίως, με την έκθεση ψυχολογικής πραγματογνωμοσύνης της 12ης Αυγούστου 2009 ο ιατρός D. διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, ότι, προ της συντάξεως της εκθέσεώς του, έλαβε γνώση του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, καθώς και της εκθέσεως της OLAF.

109 Μολονότι η κινηθείσα βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ διαδικασία, η οποία είχε ως αντικείμενο τον χαρακτηρισμό της αιτίας της ασθενείας του προσφεύγοντος ως επαγγελματικής, είναι νομικώς διακριτή από τη διαδικασία που κινήθηκε βάσει του άρθρου 78 του ΚΥΚ για τον χαρακτηρισμό ως επαγγελματικής της αιτίας της αναπηρίας αυτού, τα γεγονότα που κείνται στη βάση των δύο διαδικασιών ταυτίζονται ή, εν πάση περιπτώσει, τα γεγονότα που σχετίζονται με την αιτία της ασθενείας αποτελούν κατ' ανάγκην μέρος των γεγονότων που σχετίζονται με την αιτία της ενδεχόμενης αναπηρίας.

110 Ως εκ τούτου, η δήλωση ότι η αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ βασίζεται, στην πραγματικότητα, «αποκλειστικώς στα λεγόμενα του ασθενούς», δήλωση που αποτελεί το έρεισμα της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας, ενέχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

111 Επιπροσθέτως, εκ των μη ιατρικής φύσεως εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο του ασθενούς, ήτοι, μεταξύ άλλων, της εκθέσεως της OLAF, του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής καθώς και της εκθέσεως της CONT, μόνον η έκθεση διοικητικής έρευνας δεν αναφέρεται σε σχέσεις συγκρούσεως μεταξύ του προσφεύγοντος και των προϊσταμένων του ή σε γεγονότα καταδεικνύοντα ότι ο προσφεύγων είχε υπάρξει θύμα κακομεταχειρίσεως και δη ηθικής παρενοχλήσεως. Η διοικητική έρευνα, όμως, την έκθεση της οποίας παραθέτει η επιτροπή αναπηρίας με τη δική της έκθεση, είχε ως σκοπό να εξακριβωθεί, κατόπιν της σχετικής συστάσεως της OLAF, κατά πόσον συνέτρεχαν οι όροι για την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας κατά διαφόρων μελών του προσωπικού της Επιτροπής των Περιφερειών και, πρωτίστως, κατά του πρώην Γενικού Γραμματέα της. Επομένως, σκοπός της εν λόγω έρευνας δεν ήταν να εξακριβωθεί εάν ο προσφεύγων είχε υπάρξει θύμα ηθικής παρενοχλήσεως κατά την έννοια του ΚΥΚ.

112 Επιβάλλεται, επίσης, η επισήμανση ότι, προκειμένου να αντιπαρέλθει την έκθεση της OLAF, η επιτροπή αναπηρίας δηλώνει ότι «[α]πό την ανάγνωση της εν λόγω εκθέσεως προκύπτει ότι [ο προσφεύγων] δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει με σαφήνεια στην OLAF το είδος της πιέσεως που αισθανόταν ότι είχε δεχθεί». Πλην όμως, η εν λόγω δήλωση περιλαμβάνεται, με μία προσθήκη, στην έκθεση διοικητικής έρευνας, η οποία αναφέρει ότι «[ο προσφεύγων] δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει με σαφήνεια το είδος της πιέσεως που είχε ενδεχομένως δεχθεί», και όχι στην έκθεση της OLAF. Συγκεκριμένα, η εν λόγω δήλωση αναφέρεται στη συνάντηση του νέου Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής των Περιφερειών με τον προσφεύγοντα την 28η Ιανουαρίου 2004, στο πλαίσιο της διοικητικής έρευνας. Ο προσφεύγων αρνήθηκε, εξάλλου, να υπογράψει το πρακτικό της εν λόγω συναντήσεως, θεωρώντας αυτήν άκυρη και μη γενομένη, ενώ επισήμανε ότι τα ουσιαστικά συμπεράσματα της εκθέσεως της διοικητικής έρευνας δεν συμφωνούσαν με εκείνα της εκθέσεως της OLAF.

113 Κατά συνέπεια, η επιτροπή αναπηρίας δεν ηδύνατο, χωρίς να υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, να αποφανθεί ότι «[ο προσφεύγων] δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει με σαφήνεια στην OLAF το είδος της πιέσεως που αισθανόταν ότι είχε δεχθεί» και ότι «κατά τη[ν] [...] εσωτερική διοικητική έρευνα, [ο

προσφεύγων] δεν [είχε παράσχει] κανένα παράδειγμα των πράξεων των οποίων, όπως διετείνετο, είχε υπάρξει […] θύμα, παρά τη ρητή επιμονή των διενεργούντων την έρευνα», αφού είναι σαφές ότι, με την έκθεσή της, η OLAF προέβη στη διαπίστωση ότι η Επιτροπή των Περιφερειών είχε αποπειραθεί να αποθαρρύνει ή να αποσταθεροποιήσει τον προσφεύγοντα και ότι το Κοινοβούλιο, με το ψήφισμά του περί της απαλλαγής, είχε προχωρήσει περαιτέρω, αξιώνοντας από την Επιτροπή των Περιφερειών να ζητήσει συγγνώμη από τον προσφεύγοντα λόγω ακριβώς της συμπεριφοράς της απέναντί του.

114 Συνεπώς, η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας, καθ' όσον αφορά τη συνεκτίμηση του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής και της εκθέσεως της OLAF, εγγράφου το οποίο η ίδια η επιτροπή αναπηρίας έχει ζητήσει από την ΑΔΑ πριν λάβει οριστική απόφαση επί της αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος, ενέχει πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

115 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει ομοίως να γίνει δεκτό.

Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από μη τήρηση, εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, των όρων της ανατεθείσας σε αυτήν εντολής

– Επιχειρήματα των διαδίκων

116 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η επιτροπή αναπηρίας όφειλε να εξετάσει το σύνολο των συνθηκών εργασίας του, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που οδήγησαν σε πράξεις παρενοχλήσεως κατά την ιατρική του όρου έννοια, και ότι αυτή δεν ήταν, επομένως, υποχρεωμένη να διαπιστώσει κατ' ανάγκην, με νομικούς όρους και υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 12α, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, την ύπαρξη ηθικής παρενοχλήσεως.

117 Ο προσφεύγων διευκρινίζει επίσης ότι, δεδομένου ότι οι εργασίες της επιτροπής αναπηρίας είναι ιατρικής φύσεως, αποτελεί έργο της εν λόγω επιτροπής να αποφαίνεται επί της υπάρξεως σχέσεως μεταξύ της ασκήσεως των καθηκόντων και της καταστάσεως υγείας υπαλλήλου. Όπως επισημαίνει, οι εμπειρογνώμονες ιατροί διαθέτουν αποκλειστική εξουσία εκτιμήσεως η οποία δεν δύναται να περιορίζεται από τα αποτελέσματα διοικητικής έρευνας στο πλαίσιο του άρθρου 24 του ΚΥΚ. Κατά τον προσφεύγοντα, η έκθεση διοικητικής έρευνας καταλέγεται μεταξύ των στοιχείων που οι ιατροί δύνανται να λάβουν υπόψη κατά την άσκηση της εξουσίας τους εκτιμήσεως, χωρίς, ωστόσο, τούτο να συνεπάγεται περιορισμό της αρμοδιότητάς τους.

118 Η Επιτροπή των Περιφερειών υπενθυμίζει ότι, δεδομένου ότι η απόφαση περί απορρίψεως της υποβληθείσας δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ αιτήσεως αρωγής δεν προσεβλήθη, η εν λόγω απορριπτική απόφαση κατέστη απρόσβλητη. Η καθής υποστηρίζει, ως εκ τούτου, ότι ο προσφεύγων δεν δύναται να επικαλείται χαρακτηρισμό πράξεως ως παρενοχλήσεως στο πλαίσιο διαδικασίας αναγνωρίσεως της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας κατά το άρθρο 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ, αφ' ης στιγμής κατάσταση παρενοχλήσεως ουδέποτε αναγνωρίσθηκε από νομικής απόψεως.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

119 Καθόσον το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να νοηθεί ως αντλούμενο από μη τήρηση, εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, των όρων της ανατεθείσας σε αυτήν εντολής για εξέταση της αιτίας της αναπηρίας του προσφεύγοντος, επιβάλλεται κατ' αρχάς η επισήμανση ότι η επιτροπή αναπηρίας ήταν αρμόδια, στο πλαίσιο της αποστολής της, να προβεί σε ιατρικές εκτιμήσεις και όχι σε εκτιμήσεις νομικής φύσεως επί του ζητήματος της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας. Η επιτροπή αναπηρίας ήταν, επομένως, αρμόδια να διερευνήσει αν, από ιατρικής απόψεως, η αναπηρία του προσφεύγοντος ήταν ή όχι απότοκος επαγγελματικής ασθενείας οφειλόμενης στις συνθήκες εργασίας του (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιανουαρίου 1987, 76/84, Rienzi κατά Επιτροπής, σκέψεις 9 και 12). Υπό το πρίσμα αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιτροπή αναπηρίας έφερε εις

πέρας, υπό τη στενή του όρου έννοια, την αποστολή που της είχε ανατεθεί, αφού με το πόρισμα της 2ας Ιουλίου 2010 περί της αιτίας της αναπηρίας απεφάνθη, καίτοι άνευ περαιτέρω διευκρινίσεων, ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος «δεν [ήταν] απότοκος επαγγελματικής ασθενείας» (βλ. ανωτέρω, σκέψη 45).

120 Εξάλλου, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η επιτροπή αναπηρίας προέβη σε εκτιμήσεις νομικού χαρακτήρα περί των γεγονότων ή των περιστάσεων που συνδέονται με την αιτία της αναπηρίας του προσφεύγοντος.

121 Επομένως, το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αντλείται από καταστρατήγηση της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια» και από παράβαση του άρθρου 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ

– Επιχειρήματα των διαδίκων

122 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, μολονότι οι διαδικασίες και οι σκοποί των άρθρων 73 και 78 του ΚΥΚ είναι διαφορετικοί και οι ιατροί εμπειρογνώμονες δύνανται, εφόσον πρόκειται για ανεξάρτητες διαδικασίες, να καταλήξουν σε διαφορετικά πορίσματα, ιδίως επί του ζητήματος της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας, οι δύο διατάξεις ορίζουν την «επαγγελματική ασθένεια» κατά τον αυτό τρόπο. Κατά τον προσφεύγοντα, εξ αυτού συνάγεται ότι η επιτροπή αναπηρίας δεσμευόταν από τον εν λόγω ορισμό.

123 Η Επιτροπή των Περιφερειών διευκρινίζει ότι δεν αμφισβητεί ότι, κατά τη νομολογία, ο ορισμός της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια» είναι ο αυτός στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 73 του ΚΥΚ και εκείνης του άρθρου 78 του ΚΥΚ. Εντούτοις, κατά την καθής, ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι η ίδια αγνόησε την εν λόγω εννοιολογική ταυτότητα. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή των Περιφερειών, εφόσον οι δύο διαδικασίες είναι διαφορετικές, ηδύναντο να οδηγήσουν σε διαφορετικές αποφάσεις, ανεξάρτητες αλλήλων.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

124 Επιβάλλεται η υπόμνηση, αφενός, ότι η χρησιμοποιούμενη στα άρθρα 73 και 78 του ΚΥΚ έννοια «επαγγελματική ασθένεια» είναι αυτή του άρθρου 3 της ρυθμίσεως περί ασφαλιστικής καλύψεως και, αφετέρου, ότι το περιεχόμενο της έννοιας αυτής δεν δύναται να διαφοροποιείται αναλόγως του εφαρμοζόμενου άρθρου, 73 ή 78 του ΚΥΚ, έστω και αν εκάστη των εν λόγω διατάξεων αφορά καθεστώς με διαφορετικές ιδιαιτερότητες. Τούτο δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι η προβλεπόμενη από τη ρύθμιση περί ασφαλιστικής καλύψεως επιτροπή αναπηρίας δεσμεύεται από τις εκτιμήσεις της συγκροτούμενης κατά το άρθρο 78 του ΚΥΚ επιτροπής αναπηρίας και αντιστρόφως. Οι δύο διαδικασίες δύνανται θεμιτώς να καταλήξουν σε αποκλίνοντα ιατρικά συμπεράσματα επί μίας και της αυτής περιπτώσεως και, ιδίως, επί του ζητήματος της επαγγελματικής αίτιας της ασθενείας του αυτού υπαλλήλου (προπαρατεθείσα απόφαση J κατά Επιτροπής, σκέψεις 54 έως 56).

125 Συνεπώς, η απλή επισήμανση αποκλίσεως μεταξύ του εκδοθέντος κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ πορίσματος και εκείνου της επιτροπής αναπηρίας δεν αρκεί για την απόδειξη καταστρατηγήσεως της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια» (προπαρατεθείσα απόφαση J κατά Επιτροπής, σκέψη 61).

126 Δεδομένου ότι, προς στήριξη της αιτιάσεως που αντλείται από καταστρατήγηση της έννοιας «επαγγελματική ασθένεια», ο προσφεύγων επικαλείται απλώς την απόκλιση μεταξύ του εκδοθέντος κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ πορίσματος και του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας, επιβάλλεται η απόρριψη του τετάρτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του καθήκοντος αρωγής, από κατάχρηση εξουσίας και από το παράτυπο της διαδικασίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

127 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως είναι παράτυπη λόγω, πρώτον, του μη εύλογου χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε από της εκδόσεως, εκ μέρους της επιτροπής αναπηρίας, του πορίσματος της 23ης Μαΐου 2007 περί της υπάρξεως αναπηρίας έως την έκδοση, εκ μέρους της ΑΔΑ, τη 10η Σεπτεμβρίου 2010, της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Κατά τον προσφεύγοντα, η επιτροπή αναπηρίας δεν είχε κανένα λόγο να αναμείνει τη σχετική με το ποσοστό αναπηρίας απόφαση κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ, η οποία εκδόθηκε από το ΡΜΟ τη 2α Μαρτίου 2010, όταν η σχετική με την επαγγελματική αιτία της ασθενείας απόφαση κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ είχε εκδοθεί από το ΡΜΟ την 9η Ιανουαρίου 2009.

128 Δεύτερον, κατά τον προσφεύγοντα, η ακολουθηθείσα από την επιτροπή αναπηρίας διαδικασία είναι παράτυπη λόγω των παρεμβάσεων του ιατρού Τ. στο πλαίσιο της διαδικασίας αναγνωρίσεως της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ, παρεμβάσεων που κατέτειναν στη μη αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας του. Κατά τον προσφεύγοντα, η συμπεριφορά αυτή καταδεικνύει μεροληψία και έλλειψη ουδετερότητας εκ μέρους του ιατρού Τ. στο πλαίσιο των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας.

129 Τρίτον, ο προσφεύγων επισημαίνει, ότι ο τρίτος ιατρός, ο ιατρός Ο., απηύθυνε στον ιατρό Τ. ερωτήματα, υπ' όψιν της Επιτροπής των Περιφερειών, τα οποία αφορούσαν πτυχές της υποθέσεως που ο προσφεύγων είχε θελήσει να τεκμηριώσει με έγγραφα από την πρώτη συνάντησή τους και των οποίων ο ιατρός Ο. είχε αρνηθεί να λάβει γνώση. Κατά τον προσφεύγοντα, τα υποβληθέντα ερωτήματα χαρακτηρίζονταν, εξάλλου, από μονομερή οπτική.

130 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, τέλος, ότι η ΑΔΑ δεν παρέσχε σε αυτόν οιαδήποτε μορφή αρωγής. Όπως επισημαίνει, ενώ η ΑΔΑ είχε λάβει γνώση των παρατυπιών της διαδικασίας ενώπιον της επιτροπής αναπηρίας, όπως αυτές περιεγράφησαν με τις σκέψεις 127 έως 129 της παρούσας αποφάσεως, όχι μόνο δεν παρενέβη, αλλά συνέτεινε σε αυτές.

131 Για τους λόγους αυτούς, κατά τον προσφεύγοντα, η ΑΔΑ ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας.

132 Η Επιτροπή των Περιφερειών εκτιμά ότι ο προσφεύγων έχει ουσιώδες μερίδιο ευθύνης για τη διάρκεια της διαδικασίας η οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν υπερβαίνει το εύλογο μέτρο. Κατά την καθής, η επιτροπή αναπηρίας ηδύνατο θεμιτώς να αναμείνει το πέρας της κινηθείσας βάσει του άρθρου 73 του ΚΥΚ διαδικασίας που σκοπούσε στον καθορισμό του ποσοστού αναπηρίας, το οποίο καθορίσθηκε τον Μάρτιο του 2010. Εξάλλου, ενδεχόμενη υπέρμετρη διάρκεια της διαδικασίας δεν ηδύνατο να έχει κανέναν αντίκτυπο επί του περιεχομένου της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής αναπηρίας.

133 Η Επιτροπή των Περιφερειών εκτιμά, εξάλλου, ότι η διαδικασία αναγνωρίσεως επαγγελματικής ασθενείας κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ δεν σχετίζεται με την υπό κρίση διαφορά και ότι κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύει ότι ο ιατρός Τ. διέπραξε παρατυπίες στο πλαίσιο των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας.

134 Τέλος, κατά την Επιτροπή των Περιφερειών, ο ιατρός Ο. έκανε απλώς χρήση του δικαιώματος που έχει κάθε μέλος της επιτροπής αναπηρίας να ζητήσει συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

135 Επιβάλλεται κατ' αρχάς η υπόμνηση ότι η υποχρέωση ολοκληρώσεως των διοικητικών διαδικασιών εντός ευλόγου χρόνου συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης της οποίας την τήρηση εξασφαλίζει ο δικαστής και η οποία κατοχυρώνεται ως συνιστώσα του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως από το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Απριλίου 2006, Τ-394/03, Angeletti κατά Επιτροπής, σκέψη 162, και της 6ης Δεκεμβρίου 2012, Τ-390/10 P, Füller-Tomlinson κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 115).

136 Εντούτοις, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία θεωρείτο αποδεδειγμένη, η παραβίαση της αρχής της μη υπερβάσεως της εύλογης διάρκειας δεν θα δικαιολογούσε την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως για διαδικαστικές παρατυπίες. Συγκεκριμένα, ενδεχόμενη υπέρβαση του εύλογου χρόνου για την εξέταση της υποβληθείσας από τον προσφεύγοντα αιτήσεως περί αναγνωρίσεως της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας κατά το άρθρο 78 του ΚΥΚ δεν θα ηδύνατο κατ' αρχήν να έχει αντίκτυπο επί αυτού καθ' εαυτό του περιεχόμενου της γνωμοδοτήσεως της επιτροπής αναπηρίας ούτε επί της τελικής αποφάσεως της ΑΔΑ. Πράγματι, μια τέτοια χρονική καθυστέρηση δεν δύναται, πλην της συνδρομής εξαιρετικών περιστάσεων, να μεταβάλει την εκτίμηση της επιτροπής αναπηρίας περί της επαγγελματικής αιτίας της αναπηρίας κατά το άρθρο 78 του ΚΥΚ (προπαρατεθείσα απόφαση J κατά Επιτροπής, σκέψεις 113 έως 116 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Μολονότι είναι αληθές ότι η διάρκεια διαδικασίας ιατρικής φύσεως δύναται να έχει αντίκτυπο επί της αξιολογήσεως της σοβαρότητας και των επιπτώσεων παθήσεως και να καταστήσει δυσχερέστερη την εξέταση των αιτίων της (προπαρατεθείσα απόφαση AE κατά Επιτροπής, σκέψη 102), εν προκειμένω όχι μόνο δεν αποδεικνύεται, αλλά ούτε καν υποστηρίζεται ότι η υπέρμετρη διάρκεια της διαδικασίας επηρέασε τα στοιχεία ουσίας επί των οποίων η επιτροπή αναπηρίας θεμελίωσε το πόρισμά της. Συνεπώς, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, η υπέρμετρη διάρκεια του χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε δεν δύναται να επηρεάσει τη νομιμότητα του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας ούτε, κατ' επέκταση, τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

137 Κατά συνέπεια, η αιτίαση που αντλείται από υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας, η οποία προβάλλεται αποκλειστικώς προς στήριξη του ακυρωτικού αιτήματος, πρέπει να απορριφθεί.

138 Δεύτερον, κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν αποδεικνύει ότι οι παρεμβάσεις του ιατρού Τ. απέβλεπαν στη μη αναγνώριση της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας του προσφεύγοντος κατά το άρθρο 73 του ΚΥΚ.

139 Τρίτον, μολονότι είναι αληθές ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι, κατά την πρώτη συνάντησή του με τον προσφεύγοντα, ο ιατρός Ο. δεν θέλησε να λάβει γνώση ορισμένων εγγράφων που ο προσφεύγων επιθυμούσε να θέσει υπ' όψιν της επιτροπής αναπηρίας, ειδικότερα δε της εκθέσεως της OLAF και του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής, το στοιχείο αυτό δεν είναι ικανό να καταστήσει τη διαδικασία παράτυπη. Αρκεί η επισήμανση ότι από την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας προκύπτει ότι η εν λόγω επιτροπή έλαβε εν τέλει γνώση της εκθέσεως της OLAF και του ψηφίσματος του Κοινοβουλίου περί της απαλλαγής. Όσον αφορά τα ερωτήματα που ο ιατρός Ο. υπέβαλε στην Επιτροπή των Περιφερειών, κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύει ότι αυτά χαρακτηρίζονταν από μονομερή οπτική.

140 Τέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις που αντλούνται, αφενός, από παράβαση του καθήκοντος αρωγής και, αφετέρου, από κατάχρηση εξουσίας ερείδονται στα επιχειρήματα τα οποία απερρίφθησαν στο πλαίσιο της εξετάσεως της πρώτης αιτιάσεως του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως, καθώς και στο πλαίσιο της εξετάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, και πρέπει, επομένως, να απορριφθούν ως αβάσιμες.

141 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του καθήκοντος αρωγής, κατάχρηση εξουσίας και από το παράτυπο της διαδικασίας, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

142 Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως έγιναν δεκτά. Συνεπώς, επιβάλλεται η ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

3. *Επί του αιτήματος περί ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης*

Επιχειρήματα των διαδίκων

143 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι προβαλλόμενες παρανομίες θεμελιώνουν αδικοπρακτική ευθύνη της Επιτροπής των Περιφερειών και ότι, λαμβανομένων υπόψη των εξαιρετικών περιστάσεων που συντρέχουν εν προκειμένω, η εξ αυτών απορρέουσα βλάβη δεν δύναται να ικανοποιηθεί με την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Όπως επισημαίνει, η σταδιοδρομία του διεκόπη απότομα λόγω των επιβληθεισών από την Επιτροπή των Περιφερειών συνθηκών εργασίας και ότι, μολοντούτο, η Επιτροπή των Περιφερειών ενέμεινε στην άρνησή της να αναγνωρίσει την επαγγελματική αιτία της αναπηρίας του. Κατά τον προσφεύγοντα, η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας δεν ήταν αμερόληπτη και ο ιατρός Τ., μέλος της επιτροπής αναπηρίας ορισθέν από την Επιτροπή των Περιφερειών, επέδειξε ανάρμοστη συμπεριφορά.

144 Η Επιτροπή των Περιφερειών υπενθυμίζει ότι η απόφαση με την οποία απερρίφθη η υποβληθείσα δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ αίτηση αρωγής δεν προσεβλήθη εμπροθέσμως και, συνεπώς, κατέστη απρόσβλητη. Εξάλλου, κατά την καθής, η επιτροπή αναπηρίας δεν επέδειξε μεροληψία και οι εργασίες της διεξήχθησαν νομοτύπως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

145 Κατά πάγια νομολογία, η ακύρωση παράνομης πράξεως δύναται, αυτή καθ' εαυτήν, να συνιστά προσήκουσα και, κατ' αρχήν, επαρκή ικανοποίηση κάθε ηθικής βλάβης που ενδέχεται να απορρέει εξ αυτής, εκτός εάν ο προσφεύγων αποδεικνύει ότι υπέστη ηθική βλάβη ανεξάρτητη της παρανομίας που δικαιολογεί την ακύρωση και μη δυνάμενη να ικανοποιηθεί πλήρως διά της εν λόγω ακυρώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου ΔΔ της 14ης Ιουλίου 2011, F-98/07, Petrilli κατά Επιτροπής, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

146 Δεδομένου ότι εν προκειμένω ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι υπέστη ηθική βλάβη ανεξάρτητη της παρανομίας που δικαιολογεί την ακύρωση και μη δυνάμενη να ικανοποιηθεί πλήρως διά της εν λόγω ακυρώσεως, επιβάλλεται η απόρριψη του αποζημιωτικού αιτήματός του.

4. *Επί του αιτήματος περί αποδόσεως των δαπανών που συνδέονται με τη διαδικασία αναπηρίας και με τη διοικητική ένσταση*

Επιχειρήματα των διαδίκων

147 Ο προσφεύγων ζητεί την απόδοση των συναφών με τη διαδικασία αναπηρίας δαπανών, συμπεριλαμβανομένων των δαπανών που συνδέονται με τη διοικητική ένσταση, οι οποίες δεν καλύπτονται κατά τον ΚΥΚ. Πρόκειται για δαπάνες για γραφική ύλη και αντίγραφα, δαπάνες για τηλεφωνικές κλήσεις, ταχυδρομικές αποστολές και τηλεομοιοτυπήματα, καθώς και δαπάνες ταξιδιού για νοσοκομειακή περίθαλψη στην Αγγλία. Ο προσφεύγων αποτιμά τις εν λόγω δαπάνες στο ποσό των 5 000 ευρώ.

148 Η Επιτροπή των Περιφερειών εκτιμά ότι τέτοιου είδους δαπάνες δεν αποδίδονται.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου ΔΔ

149 Επιβάλλεται η επισήμανση ότι δεν έχει αποδειχθεί η πραγματοποίηση των δαπανών στις οποίες ο προσφεύγων διατείνεται ότι υπεβλήθη ούτε έχει υποστηριχθεί, πολλώ δε μάλλον αποδειχθεί, ότι οι δαπάνες αυτές είναι επακόλουθο του παράνομου χαρακτήρα της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

150 Εάν υποτεθεί, για τις ανάγκες της συλλογιστικής, ότι με το εν λόγω αίτημα ο προσφεύγων βάλλει κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ, αποφάσεως που περιέχεται στην απορριπτική της διοικητικής ενστάσεως απόφαση, να αρνηθεί την απόδοση των δαπανών που συνδέονται με τη διαδικασία αναπηρίας και με τη διοικητική ένσταση, επιβάλλεται η επισήμανση ότι κατά της εν λόγω αρνητικής αποφάσεως δεν έχει υποβληθεί ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

151 Συνεπώς, το εν λόγω αίτημα πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

152 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας και υπό την επιφύλαξη των λοιπών διατάξεων του ογδόου κεφαλαίου του δευτέρου τίτλου του εν λόγω κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά την παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου, το Δικαστήριο ΔΔ δύναται να αποφασίσει, για λόγους επιείκειας, ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται εν μέρει μόνο στα δικαστικά έξοδα ή ότι αυτός δεν πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

153 Από το σκεπτικό της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή των Περιφερειών είναι κατ' ουσίαν ο ηττηθείς διάδικος. Εξάλλου, με τα αιτήματά του, ο προσφεύγων ζήτησε ρητώς να καταδικασθεί η Επιτροπή των Περιφερειών στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι οι περιστάσεις της υποθέσεως δεν δικαιολογούν την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή των Περιφερειών φέρει τα δικαστικά έξοδά της και πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα του προσφεύγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Προεδρείου της Επιτροπής των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 10ης Σεπτεμβρίου 2010, περί μη αναγνωρίσεως της επαγγελματικής αιτίας της ασθενείας στην οποία οφείλεται η αναπηρία του R. McCoy κατά την έννοια του άρθρου 78, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή.

3) Η Επιτροπή των Περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά έξοδά της και καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα του R. McCoy.

Kreppel Perillo Barents

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Μαΐου 2013.

Η Γραμματέας
W. Hakenberg

Ο Πρόεδρος
H. Kreppel